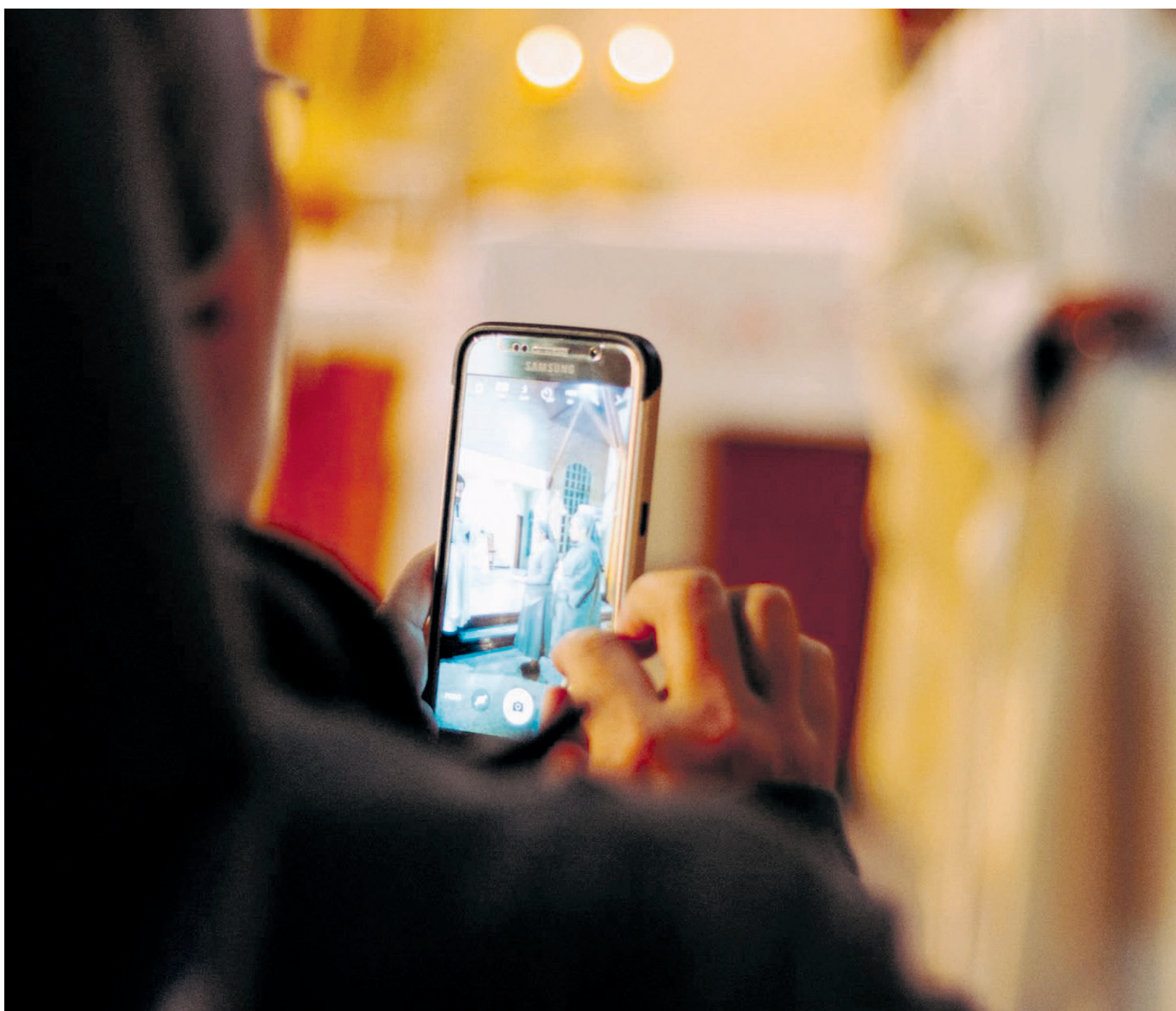

**LES RELIGIOSES LUCÍA CARAM, XISKYA VALLADARES I MONTSERRAT DEL POZO
EXPLIQUEN LA SEVA EXPERIÈNCIA A LA XARXA**

P 4-6

Evangelització a Twitter

Exe Lobaiza / Cathopic

Comprendre el Maig del 68

P 24-25

Amb motiu dels 50 anys de la famosa revolta dels estudiants de París, l'Ateneu Sant Pacià, el Pontifici Comitè de Ciències Històriques i la

Universitat de Barcelona van organitzar del 17 al 19 de gener un congrés sobre aquells fets. Els ponents van analitzar les conseqüències del

Maig francès en diferents àmbits, i l'historiador Gianni La Bella va ser l'encarregat d'assenyalar els efectes que va tenir per a l'Església catòlica.

Pensant-ho millor

Crisi de legitimació

Josep Gil Ribas
Prevere
gilribas@tinet.org

Suposo que sabeu de què parlo. Hi ha crisi de legitimació quan una institució, una persona o un col·lectiu humà, que es presenten revestits de legitimació, han perdut o han permès que s'eclipsés aquesta legitimació, per les raons que sigui; i la conseqüència és que socialment han perdut la raó de ser o l'han disminuït considerablement, i la societat no pot deixar de sentir-se, d'alguna manera, òrfena, i se sent castigada pel crèdit perdut.

De casos, n'hi ha un munt i de tot ordre. No us sona, posem per cas, deslegitimada la política quan aquesta activitat, de per si noble i necessària, és percebuda no com un servei a la comunitat, sinó com un mitjà per enriquir-se, de forma fraudulenta? I penso que, d'aquesta crisi, no se'n lliuren institucions com la mateixa Església cristiana, quan la seva actuació sovint provoca la pregunta de «per a què serveix» (no sé si val la pena recordar allò que una Església que no serveix, no serveix per a res).

En general, quan diem que les coses (un centre d'ensenyament o un centre de salut) van malament, no volem dir només que no funcionen, sinó que han deixat de prestar, del tot o parcialment, la funció que estan cridats o cridades a dur a terme.

Jo no soc ningú per donar lliçons a ningú, però em sembla que no estaria malament que davant la pròpia consciència veiéssim la part de culpa que potser tenim en aquestes crisis de legitimació, si més no per allò de «metge, cura't a tu mateix». I el que de cap manera hauríem de fer és no fer res. No us sembla que la pitjor crisi de legitimació és la dels profetes?

L'EFEMÈRIDE DE LA SETMANA

Dia 2 de febrer del 1851: neix a Corbera, a la Terra Alta, el metge Jaume Ferran i Clua, bacteriòleg i descobridor de vacunes contra el còlera.

Zoom

Eduard Brufau

Després de les eleccions del mes de desembre la setmana passada es va constituir el Parlament de Catalunya. La presidència va recaure en Roger Torrent, d'ERC, que substitueix Carme Forcadell. A partir d'ara Torrent s'haurà de reunir amb els diferents grups de la cambra per investir un nou president de la Generalitat. Atesa l'anòmala situació política, la investidura es preveu incerta i complicada.

La setmana en tuits

Fundació Pere Tarrés @Fundperetarres
Enhorabona @catcrist pels vostres 2.000 números del setmanari d'informació i de cultura religiosa! Per molts números més!

ISCREB @iscreb
Moltes felicitats per aquesta gran efemèride. Per 2.000 números més

Meritxell Ruiz @Ruizlsern
Economista i professora
Enhorabona!

Focolars Catalunya @focolars_cat
Enhorabona! Una gran fita! I per molts anys més!

Agencia SIC @Agensic
L'únic setmanari religiós que es publica a Catalunya assolirà el pròxim 21 de gener el seu rècord històric després de 2.000 números

Escola Pia Catalunya @escolapiacat
El setmanari d'informació «Catalunya Cristiana» arriba al número 2.000 (21/01/2018) i als 40 anys de la fundació (2019). Moltes felicitats per aquests èxits

Afers religiosos @afersreligiosos
Felicitem @catcrist pels 2.000 números del setmanari. Gairebé 40 anys d'informació religiosa setmana rere setmana. L'enhorabona!

Escollat a Ràdio Estel

Ignasi Miranda
Coordinador d'Informatius

Vivències del 2.000

Ràdio Estel ha seguit aquests dies amb la festa pels 2.000 números de *Catalunya Cristiana*. La primera hora de la Fórmula, amb Mercè Raga, ha acollit impressions representatives del personal. El director, Jaume Aymar, recordava el 22 de gener que, en l'inici, «Mn. Jarque i Mn. Malgosa van ser molt valents i lluitadors per trobar recursos, com ara que també s'ha de tirar endavant malgrat les dificultats». Es mostrava molt content per l'impacte en determinades situacions personals: «Ens satisfà molt quan arriba una carta d'una religiosa anciana des d'un monestir, el testimoni d'un missioner o missionera o el d'un presoner de Can Brians que també rep la publicació.» Igualment agraïa a les agustines i les clarisses de Santa Maria de Jerusalem que hagin empaquetat i etiquetat durant molts anys el setmanari. La nostra cap de redacció, Carme Munté, resumia el 18 de gener els continguts del número 2.000 i destacava, com a gran esdeveniment d'aquests 39 anys, «la Dedicació de la Basílica de la Sagrada Família». I un dia abans, Eduard Brufau subratllava «la renúncia de Benet XVI, un fet molt sorprenent que vam conèixer de manera peculiar, a través del nostre maquettador, Carlos Aguado».

Editorial

Què va ser el 1968?

Amb aquest suggestiu títol l'Ateneu Sant Pacià, en col·laboració amb la Universitat de Barcelona i el *Pontificio Comitato di Scienze Storiche* (Ciutat del Vaticà) ha celebrat un Congrés Internacional (Barcelona, 17 al 19 de gener de 2018). Es tractava de rellegir en perspectiva històrica, cinquanta anys després, la cadena de protestes que s'esdevingueren a França i especialment a París durant els mesos de maig i juny de 1968 i que constituïren la major revolta estudiantil i la major vaga general de la història de França i de tot Europa Occidental. Uns fets iniciats per grups d'estudiants contraris a la societat de consum als quals s'uniren grups d'obriers industrials, els sindicats i el Partit Comunista Francès. Ha estat enriquidor l'enfocament interdisciplinari del Congrés: des de la història, el

rerefons filosòfic, les conseqüències en la ciència, la política, l'educació, l'art, la literatura, el cinema i en la vida eclesial. Una de les conseqüències del maig francès, coincidint amb el postconcili, fou la crisi del principi d'autoritat. Segons Gianni La Bella de la Università degli Studi di Modena: «El catolicisme europeu occidental fou dominat en el decurs d'un llarg decenni per una paralitzant polarització que va perdre de vista el veritable enemic: el d'una societat que s'estava secularitzant i posava en discussió els valors i els models de vida. L'enganyosa perspectiva del catolicisme del dissens fou la de creure de poder modificar políticament la societat per poder reformar i gairebé revolucionar l'Església.» Josep-Ignasi Saranyana, prevere i professor de la Universitat de Navarra, manifestava que «la revolució del 68 és la mare

de totes les revolucions perquè d'alguna manera tanca un cicle que havia començat de molt abans i comença una nova etapa de la cultura humana que no sabem on acabarà». La mobilització del maig del 68 pot ajudar a interpretar moviments posteriors com ara el dels indignats, les conseqüències dels quals continuen vigents en els partits antisistema. En aquest sentit, el professor Francesc Torralba conclouia que «algunes idees del maig francès segueixen essent punyents en el moment històric que ens ha tocat viure: la crítica al consumisme, la necessitat d'apoderar el poble, la recerca de l'emancipació i de l'equitat de drets, l'anhel de la justícia social, l'antibelicisme, però d'altres ens sembla que pequen d'una profunda ingenuïtat antropològica i d'una manca clara de pragmatisme per articular-les políticament i social».

La redacció us proposa

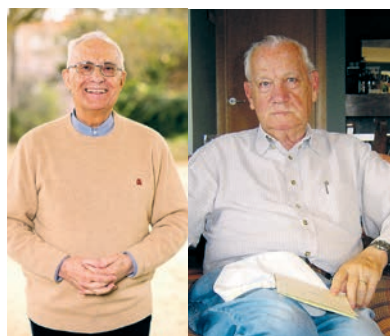
Viatge apostòlic

El Papa visita Xile i el Perú amb un missatge a favor dels pobles amazònics
P 8-10

Despertant vocacions

Dos redactors de *Catalunya Cristiana* estan actualment al Seminari
P 12-13

In memoriam

Recordem el pare Josep Costa i Planagumà i Roberto Coll Vinent
P 11

Aniversari de Teresa Jornet

Aitona celebra amb goig els 175 anys del naixement de la santa
P 16-17

Un nou llindar

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe de Mallorca

La nostra «Galilea» d'aquí

La «Galilea» de l'Evangeli pot representar avui, i de fet representa, el nostre propi ambient plural, divers, molt influït per la diversitat cultural, social, política i religiosa que ens caracteritza. És en el cor d'aquesta situació que Jesús segueix intervenint i es presenta en els moments més normals de la vida, enmig de la diversitat i fins i tot durant l'activitat laboral. Aleshores és quan crida i convida a seguir-lo, allà on cadascú es troba. També avui a nosaltres, si estem atents, les seves paraules ens poden arribar al cor i provocar-nos la sorpresa de la seva crida, com abans quan «tot passant vora el llac de Galilea, veié Simó i el seu germà Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors. Jesús els digué: Veniu amb mi!».

Darrerament, m'he trobat amb persones que m'han dit que es plantejaven el fet de ser cristià. Cartes de joves i converses amb ells i amb adults m'han duit a descobrir veritables inquietuds que donen notícia d'una veu interior que els crida a fer més conscient i activa la seva fe. «Estic al llindar de la resposta —em deia un home gran emocionat— i em demanava: què puc fer per veure-hi clar?» Un jove feia aquesta reflexió: «Enmig de tanta foscor, quan en la nostra societat no ens aclarim ni ens posem d'acord en aquells valors ètics que ens han de guiar, veig que el referent més clar, el que més em convenç, és l'Evangeli.» «Veiem que Jesús és el millor amic en qui podem confiar», eren les paraules d'uns infants de catequesi.

Qui pot dir que Déu no crida? Qui pot negar que ens estigui parlant? Cal posar-nos al costat de les persones, acompanyar-les i ajudar a discernir amb tota humilitat i discreció. Utilitzant la frase de Jesús «Veniu amb mi i us faré pescadors d'homes», podem veure l'estil missioner que ha de prendre la nostra forma de parlar i actuar. Captar persones i guanyar-les per al Senyor i el seu Evangeli, ens farà veure que no podem perdre l'oportunitat present d'una trobada que els orienti per a tota la vida.

«Monges influencers»

Testimonis d'evangelització a Twitter

Carme Munté

El papa Benet XVI, amb motiu de la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, ja alertava que «si l'Evangeli no es dona a conèixer també en l'ambient digital podria quedar fora de l'àmbit de l'experiència de moltes persones per a les quals aquest espai és important i forma part de la realitat quotidiana de molts, especialment dels més joves».

Segurament conscient de les reticències que suposaria entrar en l'àmbit digital, Joseph Ratzinger va decidir donar exemple i va esdevenir el primer Papa a tenir un compte a Twitter. El 12 de desembre del 2012 va penjar el primer tuit. Actualment, el seu successor, el papa Francesc, té més de 44 milions de seguidors* en els nou comptes que té actius segons la llengua dels tuits (anglès, francès, polonès, italià, àrab, llatí, castellà, portuguès i alemany).

Hi ha quatre monges espanyoles/catalanes a Twitter que apleguen un total de 284.126 seguidors, una xifra que supera de molt el conjunt de seguidors de tots els bisbes espanyols actius. Són Lucía Caram, dominica del monestir de Santa Clara de Manresa, amb 195.727 seguidors; Teresa Forcades, monja de Sant Benet de Montserrat, amb 37.487; Xiskya Valladares, filòloga i periodista, religiosa de Puresa de Maria, amb 36.748 seguidors, i Montserrat del Pozo, responsable de les Misioneres Filles de la Sagrada Família de Natzeret, amb 14.164 seguidors.

Per aquest gran nombre de seguidors, ens hem pres la llicència de batejar-les com a «monges influencers», una llicència que també té a veure amb el fet que no totes són monges. Hem volgut conèixer com viuen l'experiència d'evangelitzar a través de Twitter. Només Teresa Forcades ha declinat la invitació de respondre el qüestionari, no per manca de voluntat, sinó perquè tal com ens ha dit ella mateixa, no és l'administradora del seu compte de Twitter.

*Totes les dades són del 16 de gener del 2018

MONTSERRAT DEL POZO

@montsedelpozo
Superiora general de les Filles de la Sagrada Família de Natzeret
Compte creat l'agost del 2013
14.164 seguidors
3.442 tuits

«Jesús feia servir veritables tuits»

Per què et vas decidir a crear un compte de Twitter? Amb quin objectiu?

Al Col·legi Montserrat tenim des de fa temps un mitjà important per al món educatiu: Think1.tv. És una televisió que vol oferir bones notícies de l'educació. En veure la capacitat de públic on poder arribar des d'aquesta televisió educativa, em vaig animar a estar present a Twitter des de Think1.tv i, després, en veure els resultats positius, vaig decidir-me a estar present a Twitter com un mitjà de comunicació eficaç per a l'evangelització. És un bon altaveu. Avui el nostre món està connectat i Twitter em permet de fer-me present a persones que

viuen en llocs propers i molt llunyans, de comparar projectes, idees..., i em permet sobretot de comparar allò que crec que és fonamental, és a dir, em permet evangelitzar.

Segueixes cap estratègia per guanyar seguidors?

La veritat és que no, senzillament públic. El que sí que procuro és mantenir el tarannà positiu, el pensament, la comunicació directa, la sinceritat a l'hora d'expressar opinions, la referència a continguts que tenen valors humans i religiosos. Penso que els seguidors responen a una decisió personal seva, tant per estar d'acord com per discrepar d'allò que publico o retuitejo. No crec que em calgui cap estratègia especial, només la sinceritat.

Quin criteri fas servir a l'hora de seguir altres persones o entitats?

Per a mi és important evangelitzar des de l'educació i, per això, és important conèixer el que pensen els millors especialistes del món en aquests temes. Twitter em permet

d'entrar en contacte amb persones, amb publicacions, amb conferències d'arreu del món. Sempre he cregut que val la pena «pujar a coll» dels qui en saben més per tenir una visió més completa i aprendre'n.

Mantens feedback amb la resta d'usuaris? Per què?

Habitualment hi ha usuaris que opinen, contesten, contrasten i/o discuteixen. Però si bé sempre és enriquidora la conversa, també ho és que et pren temps i cal prioritzar. El comentari sempre ajuda, també és un senyal per comprovar qui i com et segueix, però

Per a mi és important evangelitzar des de l'educació i, per això, és important conèixer el que pensen els millors especialistes del món en aquests temes

si volgués mantenir-lo amb tothom, crec que no donaria l'abast.

Quins avantatges i desavantatges té l'evangelització a Twitter?

Té molts avantatges perquè et permet comparar pensaments, imatges, missatges que poden arribar molt lluny. Dona oportunitat de comentar notícies, de crear opinió, d'apropar a moltes persones el missatge de l'Evangeli. Si el llegim bé, Jesús feia servir moltes vegades per gravar un criteri, una vivència, un ensenyament, frases molt curtes, molt vives, directes al cor i que fàcilment es recorden; veritables tuits, diria jo. Pensem en afirmacions tan clares com «Molts primers seran darrers i molts darrers seran primers», «El que feu al més petit de vosaltres a mi m'ho feu», «El que us dic a vosaltres a tothom ho dic: Vetlleu». Desavantatges? Potser es una comunicació un xic «freda». El fet que molts marquin el «m'agrada» no sempre enriqueix, no sempre hi ha *feedback* i es pot traïr la comunicació, si la frase escollida se cita fora de context.

Tens cap anècdota sobre evangelització a Twitter?

No fa gaire temps que després d'haver publicat un tuit molt senzill, que tenia a veure amb la confiança en els altres (sense que importin l'edat, el país) per fer-los arribar la millor qualitat educativa i evangelitzadora, no només va ser retuitejat, sinó que al cap de pocs dies el vaig veure publicat textualment per una altra persona con si fos original seu. Avantatges de Twitter, que permet assimilar el que altres diuen i fins i tot fer-t'ho teu.

Quin és el teu tuit més retuitejat? Com valores que sigui aquest?

Haig de reconèixer que n'hi ha uns quants, però m'agradaria destacar que un dels més retuitejats ha estat: «La millor innovació és estimar l'alumne.» Crec que de vegades se'ns ha oblidat allò que és més significatiu i més senzill: el segon manament, que és semblant al primer, segons ens va dir Jesús. Afortunadament avui també a l'Església i a la proclamació del Evangeli hi ha molt d'interès de no oblidar les emocions. Estimar continua sent l'imperatiu cristià.

Donaries cap consell a altres persones d'Església que s'estan plantejant d'entrar a Twitter?

Els diria que és bo d'estar present on hi ha tantes persones connectades, que recordin que el mateix papa Francesc ens en dona testimoni, que és una bona «trona» per arribar a molta gent, que si surt del cor, és clar, precis i cordial, un tuit pot fer molt de bé. I que no oblidem mai que allò que ens pertany a nosaltres és sembrar... la collita depèn sempre del Bon Déu.

XISKYA VALLADARES @xiskya
Filòloga i periodista, religiosa de
Puresa de Maria
Compte creat el juliol del 2009
83.550 seguidors
36.748 tuits

«Calen més creients de fe profunda a Twitter»

Per què et vas decidir a crear un compte de Twitter? Amb quin objectiu?

Al començament per curiositat, arran del moviment 15M. Però després de la JMJ (Jornada Mundial de la Joventut) de Madrid, em vaig adonar de l'enorme potencial de Twitter i vaig mantenir el compte amb una finalitat ja clarament evangelitzadora. Però entenc l'evangelització digital no com una manera d'estar parlant sempre de Déu, sinó d'il·luminar l'actualitat des de l'Evangeli i amb l'actitud o el testimoni.

Segueixes cap estratègia per guanyar seguidors?

No. Si bé conec estratègies que sí que recomano i aplico per als comptes institucionals, per al meu compte personal l'única estratègia és l'autenticitat: ser jo mateixa, no enganyar, i no dir mai el que no penso o no sento.

Quin criteri fas servir a l'ho-

Entenc l'evangelització digital no com una manera d'estar parlant sempre de Déu, sinó d'il·luminar l'actualitat des de l'Evangeli i amb l'actitud o el testimoni

ra de seguir altres persones o entitats?

Dels comptes personals només segueixo persones que conec a la vida real i que m'aporten alguna cosa, ja sigui per un moment o durant molt de temps. Totes dues condicions s'han d'acomplir. Excepcionalment, segueixo persones que no he desvirtualitzat, però ha d'haver-hi un motiu pastoral per a això. Dels comptes corporatius: segueixo comptes que m'agraden, que m'interessen o que m'aporten alguna cosa.

Mantens *feedback* amb la resta d'usuaris? Per què?

Sí, crec que la interacció és fonamental. Si no, no fariem un bon ús de la xarxa social, que és eminentment conversa.

Quins avantatges i desavantatges té l'evangelització a Twitter?

És la xarxa més oberta de totes, em permet traspasar fronteres, aconseguir un gran abast i arribar a persones que no penses com jo, que estan allunyades de l'Església i que mai no es trobarien amb una monja si no fos per aquest mitjà.

Tens cap anècdota sobre evangelització a Twitter?

La conversió d'un periodista que va morir de càncer; els diàlegs profunds amb alguns gais o travestis; el baptisme d'un noi adult.

Quin és el teu tuit més retuitejat? Com valores que sigui aquest?

Els dos tuits més retuitejats han estat, en tots dos casos, quan he demanat retuit a un tema concret. Vaig aconseguir 931 retuits per una notícia de l'ABC: «No, las monjas no se hacían un selfie ante el David de Miguel Ángel» i 928 retuits a «Ayuda a los cristianos de Irak». Aquests resultats em diuen que quan demano retuitejar la gent em fa cas. Parla d'una audiència fidel, de bon *engagement*.

Donaries cap consell a altres persones d'Església que s'estan plantejant d'entrar a Twitter?

Que no tinguin por, que calen més creients de fe profunda a Twitter. Però que, si poden, no ho facin només amb bona voluntat, que aprenguin algunes nocions bàsiques per ser creadors d'opinió.

JUAN DE LA RUBIA

Organista titular de la Sagrada Família

Voldria felicitar Catalunya Cristiana pels 2.000 números i perquè en vinguin molts més

SALVADOR ARAGONÈS

Periodista

Felicitó Catalunya Cristiana pels seus 2.000 números. És una publicació que acull el sentir i el batec de l'Església en tots els seus àmbits i manté, gràcies a la bona direcció de Mn. Jaume Aymar, la pluralitat necessària en aquest tipus de publicacions generals d'informació religiosa.

ÒSCAR DALMAU

Presentador de ràdio i televisió

Felicitó els companys de Catalunya Cristiana per haver arribat al número 2.000. Tal com estan els mitjans de comunicació escrits avui dia, això més que una bona notícia m'atreviria a dir que és un miracle

JOAN RIGOL

Expresident del Parlament de Catalunya

Us felicito de tot cor per tot el que esteu fent de donar veu pública a l'Església en aquests moments en que la nostra societat necessita tant dels valors que l'Església pot aportar per fer una societat més humana. Moltes gràcies a tots vosaltres que hi col·laboreu

Referent d'innovació social

LUCÍA CARAM @sorluciacaram
Monja dominica de Manresa
Compte creat el juny del 2010
195.727 seguidors
30.378 tuits

«L'objectiu és crear una gran xarxa de solidaritat»

Per què et vas decidir a crear un compte de Twitter? Amb quin objectiu?

Al començament era molt activa a Facebook: compartia el treball social de la Fundació Rosa Oriol i el feia servir d'altaveu per demanar ajuda per als projectes. Una amiga em va proposar estar més present a Twitter, una eina que prometia també ser molt eficaç. Tenir 140 caràcters em limitava perquè com a argentina, soc molt xerraire, però alhora em servia per enviar missatges concisos. L'objectiu era crear una xarxa de solidaritat, despertar consciències i a la vegada facilitar unes pistes de reflexió. A partir de la meua presència als mitjans de comunicació, els seguidors van començar a augmentar a milers.

Segueixes cap estratègia per guanyar seguidors?

No m'interessa guanyar seguidors ni perdre'ls, no n'estic pendent.

Quin criteri fas servir a l'hora de seguir altres persones o entitats?

En un primer moment, seguia aquells que em seguien o que sabia que tenien alguna cosa important a dir. Després, vaig decidir seguir algunes entitats amb les quals em

sentia molt en sintonia o persones que, pel fet de ser *influencers*, podien ajudar-me a donar difusió a determinats missatges. Així com al començament seguia molta gent, ara no augmento tant el nombre, entre d'altres coses perquè no tinc temps de llegir gaires coses.

Mantens feedback amb la resta d'usuaris? Per què?

No contesto normalment els missatges. Malauradament, moltes vegades Twitter esdevé una mena de claveguera on la gent insulta i desqualifica, per això vaig decidir que no entraria en la dinàmica dels comentaris o les respostes.

Quins avantatges i desavantatges té l'evangelització a Twitter?

És una finestra oberta al món, de manera que el missatge esdevé universal. No intento evangelitzar d'una manera explícita. Faig denúncia social, comparteixo inquietuds i això, per a mi, és compartir la bona nova de l'Evangeli des d'un missatge molt humà, molt pròxim a la gent i amb un llenguatge que sigui entenedor per a tothom. Intento, simplement, entrar en la vida de la societat i a partir d'allí tuitejar amb incontinència digital en molts moments perquè també la tinc verbal.

Tens cap anècdota sobre evangelització a Twitter?

A partir d'unes jornades que s'organitzaven sobre màrqueting i evangelització a través de Twitter, un determinat grup volia crear polèmica amb mi perquè sabien que tenia molts seguidors. Una persona va fer un tuit dient que jo utilitzava les xarxes en contra de l'evangeli.

No vaig contestar-li, simplement la vaig bloquejar. Ara bé, van aconseguir el que realment volien (ho vaig saber després): generar un seguit de comentaris en contra meua per, així, donar difusió del congrés que havien organitzat.

Quin és el teu tuit més retuitejat? Com valors que sigui aquest?

He creat un *hashtag* que ha tingut molt d'èxit: #desdeelclaustro. El faig servir per posar missatges amb una mica d'humor. Així mateix, un dels tuits que més ha estat retuitejat va ser: «*El pueblo de Catalunya no va en contra de nadie, tampoco de España. Solo quiere hablar y q se escuche su voz.*» Ho va retuitejar el president Carles Puigdemont i va tenir un impacte brutal a les xarxes. Em va cridar l'atenció, d'una banda, el bon ressò que va tenir entre la immensa majoria de catalans que pensen el mateix i, de l'altra, la gran quantitat d'insults que va generar.

Donaries cap consell a altres persones d'Església que s'estan plantejant d'entrar a Twitter?

Hem d'entrar a Twitter amb missatges concrets, seguint l'exemple de Jesús a l'Evangeli: els tuits han de ser curts i il·luminadors, han de portar pau i han d'ajudar a pensar. Ara bé, no em considero capaç de donar cap consell de Twitter com a eina d'evangelització. En el fons, a Twitter, podem reflectir la forma que tenim cadascú de viure la fe, i ho hem de fer amb molta llibertat. Per tant, no tinc cap consell específic, simplement deixar que el cor bategui, compartir els batecs del cor amb molta senzillesa, sense un afany apologètic ni volent desqualificar ningú.

UN FUTURO

CONTIGO

Roca celebra 100 anys d'història

Tota una vida junts formant part
de la vida de moltes famílies,
tenint cura de tu i dels teus.

En aquest any tan important,
Roca es projecta cap un futur
cada vegada més net i confortable,
oferint-te els productes més
innovadors, per fer-te la vida
més fàcil.

Comencem a construir
els pròxims 100 anys junts,
comencem a escriure un
nou futur amb tu.

Descobreix més a la teva botiga
Roca o a **roca.es**

Xile

La dignitat de les persones, eix de les intervencions del Papa

En repetides ocasions demana perdó pels casos d'abusos sexuals

OMPRESS

Santiago de Xile

El Papa va començar la visita a Xile amb al·lusions a la «dignitat» de tota persona. En la trobada amb les autoritats, va parlar dels reptes més urgents del país, que parteixen de l'«escollar». En aquest context va fer referència als casos d'abusos sexuals a Xile: «No puc deixar de manifestar el dolor i la vergonya davant del mal irreparable causat a infants per part de ministres de l'Església. Em vull unir als germans en l'episcopat, ja que és just demanar perdó i donar suport amb totes les forces a les víctimes, i treballar perquè no es torni a repetir.» Francesc es va reunir amb un petit grup de víctimes sexuals per part de capellans.

En la multitudinària missa al Parc O'Higgins va recordar que «Jesús, en dir-li benaurat al pobre, al que ha plorat, a l'afligit, al pacient, al que ha perdut... ve a extirpar la immobilitat paralitzant del que creu que les coses no poden canviar, del que ha deixat de creure en el poder transformador de Déu Pare i en els seus germans». En una breu visita al centre penitenciari femení de Santiago, deia a les recluses: «Jesús ens convida a deixar la lògica simplista de dividir la realitat entre bons i dolents, per ingressar en aquesta altra dinàmica capaç d'assumir la fragilitat, els límits i fins i tot el pecat per ajudar-nos a tirar endavant. La dignitat genera dignitat.»

En una trobada amb capellans, religiosos, consagrats i seminaristes va tornar a recordar el dolor pels casos d'abusos i els va convidar a «demanar a Déu que ens doni la lucidesa d'anomenar la realitat pel seu nom, la valentia de demanar perdó i la capacitat d'aprendre a escoltar el que Ell ens està dient i no rumiar la desolació. Estem convidats a no dissimular o amagar les nostres nafres. Una Església amb nafres és capaç de comprendre les nafres del món i fer-les seves, patir-les, acompanyar-les i cercar guarir-les». En saludar els bisbes, els va demanar que fossin propers als seus capellans i que prenguessin consciència que «els laics no són els nostres servents, ni els nostres empleats».

En el segon dia del viatge va arribar a Temuco, on va presidir una missa a l'aeròdrom de Maquehue juntament amb els pobles originaris. Francesc va saludar aquests pobles i va lloar la bellesa d'aquesta regió austral i la riquesa de la seva cultura. També va recordar el dolor i el patiment de la dictadura. «Aquesta celebració l'ofereim per tots els que van patir i van morir, i pels que cada dia carreguen el pes de tantes injustícies.» El Papa va recordar que cal evitar confondre unitat amb uniformitat: «La unitat reconeix el que cada poble, cada cultura està invitada

El Papa va visitar un centre penitenciari femení.

a aportar. La unitat és una diversitat reconciliada que no tolera que en nom seu es legitimin les injustícies personals o comunitàries. Necessitem la riquesa que cada poble té per aportar, i deixar de banda la lògica de creure que existeixen cultures superiors o cultures inferiors.»

Després de dinar amb habitants de l'Araucanía, va tenir una trobada amb joves, als quals els va dir que mai no pensin que «no teniu res a aportar o que no feu falta a ningú. M'agradaria que anotéssiu als vostres telèfons: "Què faria Crist al meu lloc?" i l'única forma de no oblidar la contrasenya que serveix per encendre el cor, la fe i la guspira als ulls és fer-la servir cada dia. Arribarà el dia en què, sense

adonar-vos-en, el cor us bategarà com el de Jesús.»

A la Universitat Catòlica de Xile, va assenyalar que la universitat ha de ser «un espai privilegiat per practicar la gramàtica del diàleg que forma encontre», ja que «la veritable saviesa és producte de la reflexió, del diàleg i de la trobada generosa entre les persones». Per això, «la comunitat educativa no pot reduir-se a aules i biblioteques, sinó que ha de ser desafiada contínuament a la participació».

El darrer dia del viatge del Papa va començar a Iquique, on va tenir lloc la missa per la integració dels pobles. El Papa va lloar l'alegria d'aquests «estimats germans del nord xilè», que saben viure la fe i la vida en un

clima de festa. En l'homília, el Papa va unir l'evangeli de les noces de Canà a aquest esperit d'alegria.

Demanava Francesc que aquesta terra de somnis continués sent terra d'hospitalitat: «Estiguem atents a totes les situacions d'injustícia i a les noves formes d'explotació que exposen tants germans a perdre l'alegria de la festa. Estiguem atents davant de la precarització de la feina que destrueix vides i llars. Estiguem atents als que s'aprofiten de la irregularitat de molts migrants perquè no coneixen l'idioma o no tenen els papers en regla. Estiguem atents a la manca de sostre, terra i feina de tantes famílies. I com Maria diguem: no tenen vi, Senyor.»

Església en sortida

El Papa es confessa

El fet de donar al Papa el títol de «Santedat» i parlar d'ell com del «Sant Pare», pot induir a error. A part que a ell no li agraden aquests apel·latius, sovint es presenta com un pecador entre pecadors. Moltes vegades recomana la confessió als fidels, i, pel que fa a ell, aquest sagrament forma part del seu pla de vida espiritual.

A molts cristians els costa confessar-se: alguns potser no troben res per acusar-se, tret d'aquelles frases fetes de sempre. A d'altres potser els fa «cosa» furgar massa en el seu cor. Algú potser dirà: jo em confesso amb Déu directament. Un altre diu que no troba l'ocasió o que no hi ha capellans disponibles. Altres raons: vergonya?, por?, recel?, timidesa? En fi, hi ha de tot a la vinya del Senyor.

Una vegada hi havia una celebració penitencial a la basílica de Sant Pere, aquest cop animada pel Papa. Acabada l'exhortació, alguns sacerdots van començar a confessar-se entre ells i Francesc es va agenollar en un dels confessionaris: algú va fer una foto que va fer la volta al món. En ella es veu com el Papa i el seu confessor estaven rient. Segurament es tractava d'algun ciri trencat del Papa. Després es van posar seriosos com el sagrament requereix.

Aquesta imatge riallera bé demostra més que un sermó que el sagrament del perdó no és trist o poc atractiu, com sovint se sol pensar, sinó que és un motiu de joia. Perquè és com l'abraçada de Déu Pare, per mitjà del Fill, en l'alegria de l'Esperit Sant. Això no en té res, de trist, oi?

Josep Maria Massana

Perú

Francesc defensa els pobles amazònics

Exigeix el compromís de les autoritats contra la corrupció

AICA
Puerto Maldonado

La primera cita del viatge al Perú del Papa va ser amb les comunitats indígenes al Coliseum Mare de Déu, de Puerto Maldonado, on va exhortar a defensar l'Amazònia «dels nous colonialismes» i va advertir que els pobles originaris d'aquesta regió mai no han estat tan amenaçats «com ara». El Pontífex va denunciar que «hem de trencar amb el paradigma històric que considera l'Amazònia com un rebost inesgotable dels estats sense tenir-ne en compte els habitants. La situació actual provoca asfíxia als seus pobles i estimula la migració dels joves per manca d'alternatives locals».

Francesc va dir als pobles indígenes: «Sou memòria viva de la missió que Déu ens ha encomanat a tots: tenir cura de la Casa Comuna. La defensa de la terra no té cap altra finalitat que no sigui la defensa de la vida.» Francesc es va referir al tràfic de persones, la mà d'obra esclava o l'abús sexual. Va recordar que «el reconeixement d'aquests pobles, així com de tots els pobles originaris, ens recorda que no som els posseïdors absoluts de la creació». El Papa va alertar sobre no deixar-se atrapar per «colonialismes ideològics disfressats de progrés que a poc a poc dilapiden identitats culturals i estableixen un pensament uniforme, únic... i feble». Davant d'aquesta situació, va instar a escoltar els ancians i aprendre de la seva saviesa, perquè «la desaparició d'una cultura pot ser tant o més greu que la desaparició d'una espècie animal o vegetal». Adreçant-se als bisbes, va demanar que continuïn impulsant espais d'educació intercultural i bilingüe a les escoles i als instituts pedagògics i les universitats, considerant que «l'escola i l'educació dels pobles originaris ha de ser una prioritat i compromís de l'Estat».

D'altra banda, va instar les autoritats civils i el cos diplomàtic a treballar plegats per derrotar el «virus» social de la corrupció. «Ningú no pot restar aliè a aquest procés; la corrupció és evitable i exigeix el compromís de tothom.» El Pontífex va reprendre el seu missatge de Puerto Maldonado en insistir en la necessitat de custodiar l'Amazònia.

En la segona jornada de la visita al Perú, el papa Francesc va celebrar una missa a la platja de Huanchaco. En l'homilia, va recordar que «Jesús a la creu vol estar a prop de cada situació dolorosa per donar-nos la mà i ajudar a aixecar-nos». «Ell va entrar a la nostra història, va voler compartir el nostre camí i tocar les nostres ferides. No tenim un Déu aliè a allò que sentim i patim, al contrari, enmig del dolor ens dona la mà.» Francesc es va referir a la violència organitzada, la manca d'oportunitats educatives i laborals, la manca d'un sostre segur per a les famílies que viuen en zones d'alta inestabilitat i altres situacions que pateix la població i que destrueixen la confiança.

Vocació de servei

En la seva visita apostòlica Francesc va adreçar un discurs als capellans, religiosos, seminaristes i consagrats. «Nosaltres, consagrats, no estem cridats a suplantar el Senyor ni amb les nostres obres, ni amb les nostres missions, ni amb la multitud d'activitats que tenim per fer. Simplement se'ns demana treballar amb el Senyor, colze a colze, sense oblidar-nos mai que no ocupem el seu lloc.»

Francesc va recordar que «l'encontre amb Jesús canvia la vida, estableix un abans i un després. Les vegades que ens oblidem d'aquest instant ens oblidem dels nostres orígens, de les nostres arrels; i en perdre aquestes coordenades fonamentals deixem de banda allò més valuós que un consagrat pot tenir: la mirada del Senyor». I va afegir: «Les nostres vocacions

PAPA FRANCESC
«La desaparició d'una cultura pot ser tant o més greu que la desaparició d'una espècie animal o vegetal»

són una crida d'amor per estimar, per servir, no per treure'n profit en benefici propi.»

«La fe en Jesús es contagia», va assegurar el Papa, i va comentar que «si hi ha un capellà, un bisbe, una monja, un seminarista, un consagrat, que no contagia, és un asèptic, és de laboratori: que surti i s'embruti les mans una miqueta i així començarà a contagiar l'amor de Jesús». «Jesús ens envia a ser portadors de comunió, d'unitat, però tot sovint sembla que ho fem desunits i, encara pitjor, moltes vegades fent-nos la traveta els uns als altres.» «No caiguem en la trampa d'una autoritat que es torna autoritarisme per oblidar-nos que, primerament, és una missió de servei.»

El papa Francesc va parlar també de la necessitat de la unitat de l'Església després d'haver pregat juntament amb més de 500 monges contemplatives al santuari de les Natzarenes. Francesc va preguntar: «Sabeu què és la monja xafardera?» I va respondre: «És terrorista perquè la xafarderia és com una bomba. El millor remei és mossegar-nos la llengua.»

En el darrer dia de visita, el Papa va resar l'Àngelus. Als joves, Francesc els va dir que el cor «no es pot passar pel *photoshop* perquè és on es juga l'amor veritable, on es juga la felicitat i on mostrem el que som. Jesús t'estima com ets i té un somni per realitzar amb cadascun de vosaltres», va assenyalar.

Una última missa multitudinària a la base aèria de Las Palmas, a Lima, va culminar la visita apostòlica al Perú. «Una societat que no aconsegueix acceptar els que pateixen i que no és capaç de contribuir mitjançant la compassió que el sofriment sigui compartit i suportat també interiorment, és una societat cruel i inhumana.» Va dedicar l'homilia als exclosos i va alertar sobre les situacions «de dolor i d'injustícia» a les ciutats. «Dol constatar que moltes vegades entre aquestes deixalles humanes es troben rostres de tants infants i adolescents», va asseverar, i va lamentar que els barris «que podrien ser un espai d'encontre i solidaritat, d'alegria, es transformin en un espai de fugida i desconfiança». Finalment, va demanar que «la degradació sigui superada per la fraternitat, la injustícia vençuda per la solidaritat i la violència callada amb les armes de la pau».

Els problemes de la selva peruana que va visitar el Papa

Gmà. Jaume Andrés
Missioner marista

La mineria il·legal destrueix milers d'hectàrees de bosc.

Es prioritza l'extracció i depredació dels béns de la natura, posant a un segon pla els drets i la vida dels pobles amazònics

El Departamento de Madre de Dios, on es troba la capital Puerto Maldonado que va visitar el Papa, té motius per sentir-se orgullós. Anomenada «Capital de la Biodiversitat», té una riquesa ecològica de primer ordre. L'acabament de la carretera interoceànica i del pont Billingham sobre el riu Madre de Dios han facilitat la circulació internacional de serveis i mercaderies amb les veïnes Brasil i Bolívia. La presència d'universitats públiques i privades i la renovació exhaustiva i integral de centres educatius són esperança d'un futur millor, però...

Madre de Dios és, entre els 25 *departamentos* que constitueixen el Perú, el de menor població. La seva «insignificança» electoral i la seva llunyania de la capital permeten zones d'«absència de l'Estat», alienes a les lleis. Les distàncies i dificultats del medi selvàtic ocasionen també la manca de serveis públics o la baixa qualitat d'aquests.

El problema fonamental, origen dels altres i denunciat per Francesc a la *Laudato Si'*, rau en la intensificació d'un model de desenvolupament que prioritza l'extracció i depredació dels béns de la natura, i posa en un segon pla el compliment dels estàndards ambientals i, més greument, els drets i la vida dels pobles amazònics.

Les terres al·luvials de la nostra selva baixa són auríferes i la mineria il·legal de l'or constitueix el problema més greu de la regió: genera zones sense lleis laborals, ni mediambientals ni fiscals. I és, a més, una zona «sense llei». Pel que fa a l'àmbit laboral no existeixen noms, ni contractes, ni drets, ni mesures de protecció, i hi treballen

també adolescents. La majoria dels treballadors provenen de la muntanya andina on no troben futur.

Els campaments miners, insalubres i atapeïts, són la viva imatge de la degradació humana. L'alcoholisme, la prostitució rere simples cortines de plàstic i el mercadeig de drogues saturen l'ambient. El delictes de tràfic de persones troba en aquest ambient distant i fora de la llei la seva oportunitat impune. Centenars de noies, moltes d'elles menors d'edat, són explotades sexualment, atretes sovint per falses promeses laborals. El desastre mediambiental que genera l'activitat minera no consisteix únicament en la tala del bosc per accedir al rentatge de les terres, sinó també en l'abocament d'olis de les màquines, el vessament hipercontaminant de mercuri i l'ocupació d'espais d'alt valor ecològic.

A la desforestació hi contribueixen també altres factors. La conversió en terres agrícoles o ramaderes, de beneficis més immediats, ha estat el factor fonamental, però a ell s'afegeixen els interessos de les empreses de la fusta que, per manca de control o per corrupció dels que haurien de controlar-les, desborden àmpliament les quotes i espais de la concessió, la mida i les espècies a abatre, i l'obligació de reforestar.

Comunitats natives en perill

De tot això se n'han ressentit les comunitats natives, moltes de les quals viuen un procés de dissolució. La desculturitació ha creuat en molts casos el llindar de l'irrecuperable: les lleis

d'educació bilingüe no es compleixen per falta de professors; molts nens ja no coneixen les tradicions dels seus avis ni dominen la llengua pròpia. La pesca ja no és possible en alguns rius contaminats i la caça arriba a ser estranya perquè els animals han fugit de les dragues auríferes i les motoserres forestals. D'altra banda, les seves ètnies i cultures no existeixen en absolut en els llibres escolars que han d'estudiar. En les comunitats es densifica l'«extrema pobresa» del país on, segons dades oficials, el 19,8% dels infants menors de 5 anys presenta desnutrició crònica.

La manca de tot mitjà de transport públic i les abusives tarifes del transport privat priven aquestes comunitats d'atenció mèdico-farmacèutica i fins i tot de complements alimentaris a la pobra dieta local, per causa d'un aïllament forçós. (Un cas diferent és el de les «comunitats en aïllament voluntari» que, en general, són respectades o tal vegada ignorades).

Finalment, cal esmentar els problemes comuns al país, agreujats per la ubicació marginal. A Madre de Dios el 24,4 % dels embarassos són de menors d'edat, les famílies monoparentals o de segons o tercers compromisos són

majoria. Més del 80% de l'economia és «informal», sense contractes ni drets associats (vacances, assegurances d'accident, malaltia o jubilació). Dades escolars oficials diuen que són molts més els alumnes que no assoleixen els objectius mínims en llenguatge i matemàtiques que no pas els que els superen. No existeix el transport escolar i un terç de la població indígena no té accés a l'educació secundària. Una alta proporció de la gent viu al dia, d'un microcomerç de mera subsistència. La regió té el rècord anual d'homicidis (la província de Tambopata, la més minera, quadruplica la mitjana del país). En habitatge, és àmpliament majoritària la casa d'autoconstrucció, sense llicències ni plànols; a zones de recent parcel·lació els habitatges apareixen sobre terrenys sense xarxes prèvies d'aigua ni electricitat. En sanitat, tot i la millora en l'accés als serveis (assegurança gratuïta pels més pobres), l'atenció és deficient i la manca d'especialistes obliga sovint a viatjar al Cusco (a 465 km).

Davant de tot això les accions del Govern (central i regional) són mínimes i insuficients. La legislació és correcta, però no es compleix. Fins i tot hi ha motius per deduir la connivència de les autoritats amb les forces més obscures...

La nostra Església resta oberta a tota col·laboració, ofereix acolliment i un fort sentit de germanor a tothom disposat a maldar en qualsevol dels camps d'acció apuntats. Només cal la capacitat de viure una impotència esperançada i d'encomanar «l'alegria de l'Evangelí», com diu el papa Francesc.

P. Josep Costa i Planagumà, una vida per acollir i donar esperança

Mijail Acosta

Director de la Fundació Acollida i Esperança

Sota aquest mateix títol publicava *La Vanguardia* de dimecres 17 de gener de 2018 l'obituari del P. Josep Costa i Planagumà, ofm (1940-2018), franciscà, fundador i president de la Fundació Acollida i Esperança; del Pare Costa, com li dèiem afectuosament. No m'atreveixo a canviar aquest títol, el defineix massa bé. Però més enllà de les dades biogràfiques i de l'enumeració de les obres socials que va engegar al llarg de la seva vida, encara és més significatiu apropar-nos a la seva manera de fer.

Morí amb 77 anys, després de 60 anys de vida religiosa com a franciscà i de 50 com a prevere. Va ser un home de Fe. Una Fe sòlida en el Déu de Jesucrist. Autèntica. Plena de dubtes. Sovint ens deia que la figura de sant Francesc d'Assís l'havia inspirat a intentar seguir les petjades de Jesús, que l'havia ajudat a ser millor persona i a viure la seva vida amb plenitud.

La seva manera de sentir-se Església va ser fer Comunitat amb el Poble de Déu i intentar viure un testimoniatge de compromís amb la realitat que l'envoltava, en diàleg amb tothom. Una de les seves dites preferides era: «Fets i testimoni de vida, que les paraules se les endú el vent.» Per això per a ell l'eucaristia era una crida a estimar i servir.

Va ser radicalment servicial allà on fos: amb els seus germans frares, a les cases d'acollida de la Fundació, als diversos serveis d'atenció a les persones... Sabia estar, la seva presència aportava positivitat i pau.

Sovint ens deia que la figura de sant Francesc d'Assís l'havia inspirat a intentar seguir les petjades de Jesús

La seva genuïna humilitat ens va portar, als que hem tingut la sort i l'honor de treballar i col·laborar amb ell, a conèixe'l estretament, amb les seves mancances, limitacions i fragilitats, però sobretot a gaudir de tot allò on era humanament brillant: la mirada misericordiosa cap al qui pateix, el compromís per transformar la realitat, la indignació per la injustícia, les ganes de compartir la vida, el desig de relacionar-se, les bromes, l'humor, la capacitat de delegar, el fet no voler ni necessitar figurar...

Des de la Fundació Acollida i Esperança volem destacar que per a tots ha estat un regal i un do poder participar d'aquesta realitat que va liderar. A molts ens ha configurat la vida. Per molts treballar-hi ha esdevingut una vocació. Quants de nosaltres hem crescut com a persones, quants altres han alleugerit el seu patiment, quants han refet vida i il·lusions i a quants hem acompanyat a la casa del pare.

Donem gràcies a Déu per la seva vida i el seu testimoniatge i que des del Cel ens esperoni a tots plegats a donar continuïtat al seu carisma d'acollir i donar esperança.

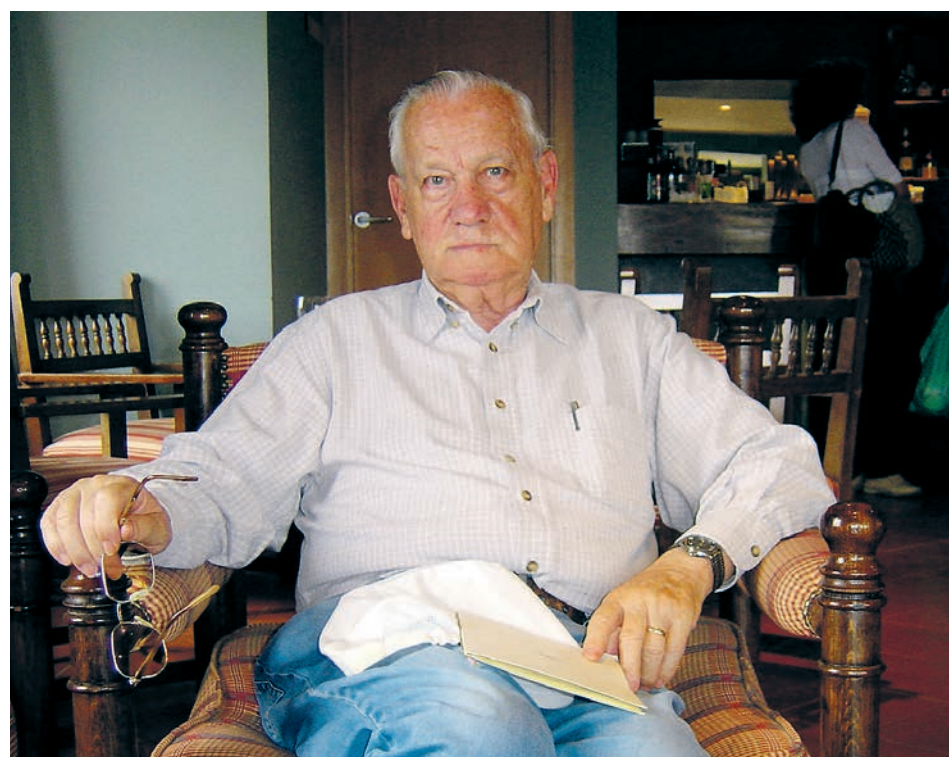
Roberto Coll Vinent: una vida per a la comunitat

Sílvia Coll-Vinent

Professora de la Facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull

«*La revolución es un tumulto mucho más profundo: cambiar el corazón de vuestro corazón. Y en el mundo todo lo que está contaminado.*» Em quedo amb aquesta frase d'Emmanuel Mounier, que tanca el llibre del meu pare *Mounier y el desorden establecido* (Península, maig de 1968), publicat fa gairebé cinquanta anys, per evocar succintament una vida plena que s'apagà el dia 1 de gener. Roberto Coll Vinent (Alaior, 1924 – Barcelona, 2018) havia començat a llegir Mounier a una edat ja una mica madura, mentre feia de periodista, de professor especialitzat en l'art de parlar en públic, i iniciava el doctorat en Dret i estudis de Psicologia. El llegia aleshores a la llum dels ensenyaments del Concili Vaticà II, amb l'estímul de l'amic Alfonso Carlos Comín, i de tants cristians abocats al marxisme que pen-

saven que no s'havia de callar davant del desordre establert pel capitalisme i tolerat per una societat liberal i burgesa que permetia la pobresa i un món de desigualtats extremes. Va mirar de posar en pràctica l'ideal personalista, i en l'última etapa de jubilat ho va fer amb energia col·laborant amb Càritas diocesana de Barcelona, treballant amb tantes altres persones per les empreses amb cor, o per tendir ponts amb les entitats civils, i més en concret del món acadèmic que ell coneixia bé, com a professor a Novostudio, a Esade, a la Universitat Autònoma de Barcelona i finalment a la Facultat de Comunicació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull. La vida per a la comunitat és el que resumeix una trajectòria dedicada als altres, als estudiants, a la gent gran, a la família. Tingué l'afany de compartir vida espiritual amb els propers, conversant, que és el que li agradava de debò, i les lectures d'història, de política, de biografies i d'espiritualitat el van acom-

panyar sempre. Recordo un títol amb el qual s'identificava especialment, *La resistencia silenciosa*, aquella que va practicar amb tants homes i dones de la seva generació durant uns quants anys difícils, reflectits amb vivor a *Un viaje de ochenta años. Memorias personales*

desde Menorca (Milenio, 2008), i la que creia que havia de contribuir a canviar alguna cosa de fons en l'*statu quo*. Potser per això reflexionava sobre aquell concepte de revolució de Mounier, la que començava amb el cor dels homes.

De periodistes a seminaristes

Dos redactors de «Catalunya Cristiana» determinats a ser sacerdots

Samuel Gutiérrez, seminarista del bisbat de Sant Feliu, va treballar com a redactor de Catalunya Cristiana més de quinze anys.

Joan Andreu Parra

Fotos: Agustí Codinach

Sorpresa i admiració. Aquests van ser els sentiments predominants quan Samuel Gutiérrez, primer, i Joan Piñol, després, van comunicar als companys de la redacció de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel que deixaven de treballar al setmanari per ingressar al Seminari i preparar-se per esdevenir sacerdots. Notícia exclusiva!

«Treballar a *Catalunya Cristiana* ha estat una autèntica benedicció de Déu. Un regal immerescut! Sobretot per l'ambient de família que s'hi respira, i també per la possibilitat, gairebé el privilegi, d'estimar i servir l'Església i el món a través dels mitjans de comunicació», proclama Samuel Gutiérrez, actualment al Seminari Conciliar de Barcelona, com a seminarista de Sant Feliu. El Sam —sobrenom amb què era conegut a la redacció— va començar cobrint com a corresponsal la Trobada Europea de Joves de Santiago de Compostel·la, l'agost del 1999, per tot seguit incorporar-se a la redacció del

setmanari fins al setembre del 2015. «En total, més de 15 anys i moltíssims records!», expressa.

«*Catalunya Cristiana*, en el panorama mediàtic català, és una excepció en el millor dels termes. Un espai amb un to familiar i proper, amb respecte i bones condicions laborals. A més, el fet de poder treballar en un àmbit d'Església també ha estat per a mi un goig. El meu record és molt positiu», coincideix Joan Piñol, que cursa estudis al Seminari Conciliar de Barcelona. Piñol, graduat en Dret i Periodisme, va començar col·laborant amb Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana* el 2011, per esdevenir redactor a mitja jornada a partir de la marxa de Gutiérrez.

Treballar a «Catalunya Cristiana», escola de vida

Una qüestió a dilucidar és el paper que ha tingut el pas per *Catalunya Cristiana* en el procés de discerniment de la vocació sacerdotal. El Sam Gutiérrez fa notar que «la vocació és una crida de Déu a la qual som convidats a donar resposta. Però no

SAMUEL GUTIÉRREZ

«Treballar a *Catalunya Cristiana* ha estat una autèntica benedicció de Déu. Un regal immerescut!»

«El diàleg amb el món, sobretot a través de la cultura, crec que ha de ser un punt central del setmanari»

és una crida estàtica, sinó dinàmica... El Senyor ens parla continuament, a través de la litúrgia i de la pregària per descomptat, però també a través dels esdeveniments més quotidians de l'existència».

Això feia que «un dels reptes que com a periodista cristià em sentia cridat a afrontar era descobrir les petjades de Déu, sobretot en les persones però també en els esdeveniments, i visibilitzar-les», subratlla Gutiérrez, convençut que compartir amb els lectors aquesta «revelació quotidiana de Déu» permetia «col·laborar, encara que fos modestament, en el creixement de la comunió i de l'amor entre nosaltres». En aquest sentit, sentència: «La feina a *Catalunya Cristiana* ha estat per a mi tota una escola de vida a través de la qual Déu s'ha anat revelant.»

Malgrat aquesta feina satisfactòria i enriquidora, Gutiérrez va experimentar que «el que realment, de debò, necessita el món jo no l'hi podia donar. El món necessita ser acoït, guarit, salvat... Necessita pastors que ensenyin, guiïn i santifiquin». I

Església a Catalunya

Joan Piñol estudia al Seminari Conciliar de Barcelona. A la foto, entrevistant el superior general dels Missioners Fills del Cor de Maria, Mathew Vattamatam.

això va ajudar-lo al discerniment. «“Qui hi enviaré? Qui ens hi anirà?”, em preguntava amb insistència el Senyor. Com Isaïes, malgrat la meua petitesse i fragilitat, després d'un itinerari llarg i poc convencional, he respost amb joia: “Aquí em tens. Envia-m'hi”. Déu em convida a expropiar la meua vida a favor seu i dels germans, a lliurar-la amb alegria, i de valent, com a prevere en aquest hospital de campanya en què s'ha convertit avui l'Església. No sé com s'ho farà, perquè la missió que em demana em sobrepassa, però hi confio... La meua vida és a les seves mans», sosté Gutiérrez.

Piñol descarta que el fet d'haver treballat a *Catalunya Cristiana* jugués cap paper actiu en el procés de discerniment, «ara bé, m'ha permès tenir un coneixement ampli de la realitat de la comunitat cristiana a casa nostra i a tot el món, tant pel que fa a allò positiu com negatiu. He sabut millor on m'estava posant; un cert realisme vocacional podríem dir».

Somniar la «Catalunya Cristiana» del futur

«El diàleg amb el món, sobretot a tra-

vés de la cultura, crec que ha de ser un punt central del setmanari. També a través de la dimensió social, on l'Església té tantes coses a dir», proposa Samuel Gutiérrez. L'exredactor recorda que *Catalunya Cristiana*, en els seus orígens, volia ser «l'aportació entusiasta i valenta d'uns capellans ben amarats del dinamisme conciliar, que s'oferien als bisbes de Catalunya per ajudar a revifar les seves Esglésies, fer-les créixer en la fidelitat a l'Evangeli i introduir-les, sense por, en el diàleg amb el món». A parer de Gutiérrez, «molts d'aquests objectius són encara ben actuals. Han passat més de 50 anys del Concili, però en molts àmbits sembla que encara no s'ha consolidat».

Piñol considera que en aquesta nova etapa cal «mantenir l'esperit propi de *Catalunya Cristiana* però navegar de manera intel·ligent pel panorama dels mitjans de comunicació escrits amb capacitat de seguir sent una veu respectada i estimada, tant dins com fora de l'Església». I destaca «el repte d'esdevenir una publicació evangelitzadora i un testimoni de la

JOAN PIÑOL

«*Catalunya Cristiana* és un espai amb un to familiar i proper, amb respecte i bones condicions laborals»

«Cal seguir sent una veu respectada i estimada, tant dins com fora de l'Església»

fe en Crist enmig de la societat. El to apologeta no s'ha de perdre mai per més que sigui un mitjà d'actualitat i també de cultura».

La pregunta clau per a Gutiérrez és com fer que aquest diàleg amb el món «arribi a la gent més enllà dels prejudicis i resulti realment fructífer». «Apostaria per un nou canvi no només de disseny, sinó també de llenguatge. Cal actualitzar-se: apostar per reportatges de fons i testimonis, sense oblidar la dimensió formativa i pedagògica. Reduiria l'espai dedicat a informació estricta i donaria prioritat a les entrevistes en profunditat i els reportatges de carrer», proposa Gutiérrez.

I acaba: «M'agradaria un *Catalunya Cristiana* capaç d'alimentar els seus lectors i empoderar-los per afrontar els grans desafiaments que té avui l'Església... Que mostrés l'alegria de la vida cristiana sense caure en reduccionismes ni ideologies... Que esdevingués lloc i espai de comunió, on tothom es trobés com a casa, units per l'Evangeli i els valors que se'n desprenen... Posats a somiar!».

Des del monestir

Els reis de Tarsis i el Messies

Passat festes —l'enrenou consolidat que són «les Festes» de Nadal—, i tornant a la normalitat del calendari, encara em pregunto, a partir del salm 71 de la litúrgia, si els reis de Tarsís (o Tarsis) portaran obsequis al Senyor. Els Reis d'Orient prou que ho van fer, i es recorden també de nosaltres, petits i grans, cada any quan desfilen. Sobre els de Tarsis, «regió situada probablement a la costa del Mediterrani occidental», no ens podem fer tantes il·lusions.

El Messies esperat d'Israel, home consagrat per Déu, havia de portar la llibertat al poble i la pau al món. Sense moure'ns del salm esmentat, s'al·ludeix al dret i a la rectitud divins, a la justícia amb els humils, a l'empara dels pobres i desvalguts enfront dels opressors; li faran homenatge tots els reis, tots els pobles el serviran; i així,

sense enganys ni violències, més i més benediccions i felicitat.

Els cristians creiem que el Messies és Jesucrist. No el van reconèixer com a tal ni el gran sacerdot, ni el governador romà, ni el poble. Només aquells savis que vingueren de lluny disposats a adorar-lo, havent endevinat la seva estrella.

Els occidentals, els de la península Ibèrica, reis o governants, jerarquies o poble de Tarsis, no sembla pas que estiguem en gran sintonia amb el Messies catòlic. Estem vivint uns fets i uns enquistaments que no són del cas. Per part d'uns i per part d'altres, més aviat estem «impregnats de molts messianismes que ens impedeixen acceptar el sentit de l'autèntic messianisme», en paraules de l'eminent Carlo M. Martini; «són els messianismes ideològics del progrés, de la justí-

cia, de la llibertat, de la democràcia, considerats com a potències alliberadores». Quina llibertat i quina democràcia?, em pregunto. Perquè és evident que no tothom les entén igual, i fins i tot sembla que alguns —personatges i nacions— es creuen investits d'un messianisme temporal, secular.

Hauríem de saber veure-hi, com aquells savis —«l'alegria que tingueren va ser immensa»—, i actuar en conseqüència: es prostraren davant el nen i la seva mare «i li oferiren presents: or, encens i mirra»; nosaltres una mica de cada, amb senzillesa i generositat, segons convingui. A Jesús, el Messies —no a d'altres—, sí que el podem reconèixer com a «cap de la humanitat, esperança i centre de la història, síntesi de totes les aspiracions humanes autèntiques».

Jaume Gabarró
Monjo de Solius

La sal de la terra

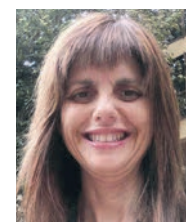
«L'Emma vol viure»

És prioritari analitzar i confrontar els cànons de bellesa actuals. La bellesa té a veure amb el físic, la personalitat, el caràcter, la manera de comportar-se, la intel·ligència emocional i el tresor que es conserva en el cor. Però, què passa si no ets prima? Què passa si no tens el cos d'acord amb els cànons establerts? La importància que de la imatge es dona a les xarxes socials, als mitjans de comunicació, als videoclip, als videojocs, i la pressió psicològica que exerceixen els cànons establerts sobre els nens i nenes i adolescents crea complexos, autorebuig, pors i obsessions. Tot plegat és capaç de distorsionar la pròpia imatge i l'autoconcepte que es té d'un mateix, fins al punt que l'adolescent cregui que està més gras o més prim del que en realitat està. Tot

plegat pot desencadenar conductes de risc i trastorns alimentaris i de salut mental molt greus, com l'anorèxia nerviosa i la bulímia. Trastorns poc visibles que a Catalunya afecten vint-i-vuit mil adolescents i joves, la majoria dones. El documental *L'Emma vol viure*, emès pel 30 minuts de TV3, aborda la dramàtica realitat dels trastorns alimentaris. Als 18 anys, l'holandesa Emma Caris dona el consentiment per filmar la seva lluita contra l'anorèxia. Una història dolorosa, perquè l'Emma no va poder vèncer la malaltia i va morir. Es calcula que un 5% de les persones amb anorèxia es moren i un 70% es curen. Quan el documental es va emetre a la televisió d'Holanda va generar debat social a les escoles i

instituts i canvis en el sistema sanitari. Els experts diuen que els trastorns alimentaris són quadres molt complexos que obeeixen a causes diverses. Es calcula que en un 35% dels casos intervenen causes genètiques, però també cal tenir en compte la personalitat, les circumstàncies i la forta pressió social. Per combatre aquesta pressió i els estereotips de la moda s'ha de treballar l'autoestima i la seguretat dels infants i adolescents, i ajudar-los a ser crítics i autocrítics. D'aquesta manera identificaran les febleses i fortaleces del món que els envolta. Ensenyar-los a pensar, a no conformar-se i fer crítica constructiva és fonamental perquè no els enganyin. I descobrir que no tot el que es veu... és com es veu.

Montserrat Esteve
Periodista

Mirada al món

On no hi ha amor

Les relacions humanes, perquè siguin satisfactòries, han d'estar basades en valors com el respecte i l'acolliment. El diàleg només és autèntic quan hi ha voluntat real d'escoltar i d'entendre l'altre. La convivència demana acceptar l'altre com un subjecte personal amb les seves idees pròpies, els seus sentiments i les seves necessitats. Aleshores la relació és fluida i es produeix un enriquiment mutu.

En canvi, quan hi ha la intenció de dominar l'altre o preval la voluntat d'imposar els propis punts de vista, apareixen inevitablement els conflictes i els enfrontaments. Massa sovint mirem els altres amb desconfiança, com un destorb o fins i tot com a adversaris. Exagerem els seus defectes i els seus errors, i ens fixem tan sols en allò que ens

separa, fins a crear en nosaltres un sentiment de rebuig o d'odi.

Hi ha ocasions en què les ferides del passat creen una situació de tensió tan gran que ens va allunyant els uns dels altres. Quan ens hem sentit incompresos o maltractats tendim a reaccionar amb rancor. La reivindicació dels propis drets és legítima, la recerca de la justícia és igualment necessària, però s'haurien de poder obtenir sense que ningú no en surti derrotat. En qualsevol conflicte, s'hauria de buscar una solució que no suposi la victòria de l'un contra l'altre, sinó el bé de tots dos.

Quina és la proposta cristiana davant dels conflictes entre les persones i qui sap si també entre els

pobles? La resposta ha de passar necessàriament per l'amor, que és el nucli del missatge de Jesús. I sabem que l'amor evangèlic comporta elements tan sorprenents i difícils com el perdó o l'amor als enemics. Aquestes són les actituds que poden capgirar conflictes que semblen no tenir solució. Mirar l'altre, sigui qui sigui, com un germà és la clau que pot obrir les portes del diàleg i de l'entesa.

En aquest sentit, podem evocar una recepta extraordinària de sant Joan de la Creu, que diu que on no hi ha amor, si hi posem amor, en traurem amor («adonde no hay amor, ponga amor y sacará amor», escrivia a una religiosa que lamentava que el tractessin de manera injusta). Per què no intentar-ho? Algú ha de fer el primer pas.

Agustí Borrell
Vicari general dels
Carmelites Descalços

Punt de vista

Josep Oriol Pujol i Humet

Director general de la Fundació Pere Tarrés

Promocionar el lideratge en l'Església

En tota organització cal promoure lideratges que contribueixin a aconseguir l'objectiu de cada entitat. Aquest criteri cal observar-lo també a la parròquia, en els projectes promoguts per comunitats religioses, en organitzacions cristianes i en qualsevol àmbit de la jerarquia. Una de les principals funcions del dirigent (director, rector, bisbe...) és identificar les persones amb capacitats de lideratge, promoure-les per als llocs més oportuns i acompanyar-les en la seva funció, tot seguint els resultats i la forma d'actuar en la seva responsabilitat. L'apuntat, tot i ser obvi, no es pot dir que sigui habitual ni que es promogui les persones per les seves capacitats, en lloc de per fidelitats, com malauradament passa sovint en l'àmbit polític.

Cal conscienciar tothom que tingui una funció de responsabilitat sobre les persones, que té l'obligació d'identificar els més capacitats per promoure cada grup que en depengui: catequistes, responsables dels centres d'esplai, grups de preparació al matrimoni, consell d'economia, delegats diocesans, gestors de tot tipus d'àrees... I, un cop identificats, acompanyar-los en el dia a dia, humanament i tècnica, demanar-los comptes dels resultats i també respecte les formes d'actuar, del com ho fan. No fer-ho és una omisió greu en les responsabilitats que ens han estat conferides, que a més baixarà en cascada a l'organització i probablement farà patir o abandonar les persones que depenen d'ell.

L'acompanyament humà, cristià i tècnic de qualsevol càrrec és una de les funcions principals de qui confereix un encàrrec.

Aquests criteris bàsics en empreses, formalment acceptats en l'administració, són igualment vàlids en tota organització humana i per tant sacramentals. Cal una responsabilitat humana d'acompanyar el nucli dur de la comunitat, d'estar al costat dels qui tenen responsabilitats. I no només sobre la seva interioritat

i fe, sinó animar-los a formar-se, a millorar aquelles competències que convingui, tot implicant-los en un projecte comú. El tracte líder-membre de la comunitat hauria de ser periòdic, plenament humà, vetllant per la formació i els diferents aspectes d'ell com a persona. És necessari formar els preveres també en aquestes competències perquè se sentin responsables d'aquells membres de la comunitat als quals han d'acompanyar especialment.

de la irradiació dels gran valors. No cal arrossegar-lo cap al que hom entén que és valuós, sinó apropar-lo al seu àmbit d'imantació. El secret d'una bona educació és entusiasmar els infants i els joves amb els grans valors, i per això cal mostrar-los-els en tota la seva riquesa.»

El famós escriptor Hermann Hesse té un text interessant, en el qual afirma la seva desconfiança en l'educació, perquè canviar un home és una cosa difícil. No obstant això, va afirmar: «En canvi, sempre he tingut certa confiança en el suau poder de persuasió de la bellesa, de l'art, de la poesia; a mi mateix, en la meua joventut, em formà més i em desvetllà amb major força la curiositat cap al món espiritual, aquest poder que tots els "mètodes d'educació" oficials o privats... Cap persona no pot veure o comprendre en altres allò que ella mateixa no ha viscut. La veritat es viu, no s'ensenya.»

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

La bellesa forma

De tant en tant, lamento alguns programes de la televisió. No em refereixo pas a coses immorals, sinó a la lletjor de programes dedicats als infants. Algunes sèries de dibuixos són d'una lletjor notable. Arribo a la conclusió que s'emeten coses que no formen l'esperit dels petits televidents, perquè són deformes i hi afegeixen, fins i tot, sentiments humiliants i venjatius. Són programes no aptes formalment parlant.

S'ha dit que en la qüestió dels gustos no hi ha res a dir. Una afirmació relativament falsa. Els nois han de ser ajudats, en temps de formació, en el valor de la boniquesa. La lletjor ja és prou lletja i

convé allunyar-se'n. Hi ha imatges magnífiques que es poden admirar als temples i als museus. L'admiració del que és bell hauria de ser espontània. Ens hauria de ser evident. Inclosa l'admiració d'obres pictòriques, d'arquitectura. No tot l'art de la modernitat és refusable. Però, s'ha d'aprendre a tenir vista per apreciar la bellesa de l'art del nostre temps. Com que, sovint, ens sona a cosa mai vista, se'ns torna sospitosa.

A propòsit del que escric, llegeixo unes lletres referides a un escrit de Hermann Hesse que diu: «Formar un infant o un jove significa, per damunt de tot, fer-lo entrar en l'àrea

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

La bellesa salvarà el món

Això diu Dostoievski en la seva novel·la *L'idiota*. En realitat l'autor rus es referia a la bellesa redemptora de Jesucrist, però oblidant aquesta referència cristiana, ha passat al llenguatge comú. No així per part del cardenal J. Ratzinger que en el missatge enviat al Meeting de *Comunió y Liberación*, del 21-VIII-02, el desenvolupa en el sentit primigeni.

Per part meua, penso que no sé si a mi em salvarà. Espero salvació exclusivament de Jesucrist. Ara bé, em comunica i submergeix en una realitat transcendent, que s'assembla al cel.

Cada any escric sobre el mateix, em repeteixo i no ho sento i avui ho faig per duplicat.

El primer de gener, com cada any, es va transmetre per televisió el concert de l'Orquestra Filharmònica de Viena. Música, gairebé tota, de la família Strauss. Selecta sí, però fàcil d'escoltar, tant si un està eufòric, com deprimat. Res que s'assembla a un quartet de J. S. Bach, al jazz de Nova Orleans, o a una composició dodecafònica que, per gaudir-ne, cal estar despert, lúcida i afamat d'estètica sonora.

Música orquestral, acompanyada de ballet en algunes peces. Submergit en la dansa, peculiar creació humana, un gaudeix de valent. Sempre dubto de si es va compondre la música i els ballarins l'acompanyen, o si la coreografia empara la interpretació sonora. Tampoc no em fixo si és polca o vals, contemplo exclusivament. Sembla que el cos humà ha perdut l'esclavitud de la gravetat o la rigidesa dels ossos. No és pintura, ni dibuix, ni escultura, ni melodia. És bellesa íntegra i res més. Em sento al cel, perquè deu ser una cosa així.

No ofenc pas Déu, perquè no l'ignoro i que em perdoni si això passés.

Al final, fora del programa, sona la marxa Radetzky. El director, sense oblidar el protagonisme de l'orquestra, es gira cap al públic i tothom acompanya picant de mans. És el triomf de la fi del món, el final de l'Apocalipsi. Ploro d'emoció. Ho explico cada any. Perdó.

Afegeixo que aquests dies s'hi ha sumat una exposició d'escultures d'Auguste Rodin. Algunes de les quals va preparar per a *La porta de l'infern*. Entre elles, *El pensador*. La conec des de fa anys, no sé si l'havia contemplat al natural.

(Pensava en broma, mentre passejava per les sales que, si l'infern era així, jo desitjava anar a un lloc de tanta bellesa i gaudir-ne per sempre.)

Quan vaig sortir al carrer, estava atordit, o potser va ser el carrer el que em va atordir, estava desorientat en una artèria de Barcelona que havia trepitjat moltes vegades. L'única cosa que se'm va ocórrer va ser allò que va dir la gent quan observava la manera de fer de Jesús: «Va glorificar Déu, que havia donat tal poder als homes» (Mt 9,6).

LES GERMANETES DELS ANCIANS DESEMPARATS RECUPEREN LA

Fins a 200 infants de les escoles donaren la benvinguda a la santa amb globus.

La imatge de santa Teresa Jornet entra a Aitona acompanyada per les seves germanetes.

Aitona celebra el 175è aniversari del naixement de santa Teresa Jornet

Jordi Curcó

Aitona

Fotos: Silvia Prats i Jordi Curcó

El 9 de gener del 1843 naxia a Aitona la nena Teresa de Jesús Jornet Ibars, filla del matrimoni format per Francisco Jornet i Antonia Ibars. El passat i fred 9 de gener, quan s'esqueien exactament els 175 anys d'aquell naixement, el poble d'Aitona i la congregació de Germanetes dels Ancians Desemparats, fundada per aquesta filla d'Aitona el 27 de gener del 1873, van celebrar amb festa grossa l'efemèride.

Ho van fer tornant-la a treure en processó pels carrers del poble, com ja s'havia fet un any abans, el 9 de gener del 2017 amb ocasió aleshores de la recuperació i restauració de la seva casa natal. Els actes en honor de la santa s'iniciaren ja de bon matí, quan els 200 infants del poble portant globus de color blanc i un bon grup de germanetes, 51 en total, arribades de les diferents

comunitats que la Congregació té a La Rioja, Navarra, Aragó i Catalunya, van anar a rebre a l'entrada d'Aitona la seva imatge que entrà a la població damunt un vehicle guarnit de flors. Es volia rememorar així l'entrada que feu la mateixa santa al seu poble natal el 12 d'agost del 1891, per fundar l'asil de la congregació a la casa dels seus avis materns —la primera de Catalunya—, havent estat rebuda aleshores per tot el poble. Casa ara restaurada i recuperada.

La imatge de santa Teresa Jornet, obrint-se pas entre la boira del Baix Segre que també va voler fer-se present, va anar avançant lentament per l'avinguda 27 de Gener, que recorda la data de la seva canonització a Roma (1974) pel papa Pau VI, mentre sonaven els instruments de la banda musical de Fraga i repicaven les campanes de l'església parroquial i les de la residència Santa Teresa Jornet, ubicada gairebé al final del trajecte. Allí fou rebuda pel

bisbe de Lleida, Salvador Giménez; el rector del poble, Mn. Francisco Ribas, i altres preveres de l'arxiprestat i diòcesi de Lleida; així com per l'alcaldeessa d'Aitona, Rosa Pujol, i regidors de l'Ajuntament.

Arribada i benvinguda a la santa

L'alcaldeessa donà en nom del poble la benvinguda a la santa i tot seguit el bisbe de Lleida feu una oració de rebuda. A continuació, una de les germanetes d'Aitona, Sor Maria Jesús, va llegir uns pensaments i paraules de la mateixa santa. La cloenda de la festiva rebuda a Teresa Jornet la posaren els nens i nenes de l'escola, quan tots alhora deixaren a anar els globus en els quals anaven pintades paraules com «amor, compartir, generositat...», que s'enlairaren al cel.

Tot seguit la imatge de la santa, entre aplaudiments i l'emoció de

En el moment de beneir la recuperada i restaurada imatge de la santa.

La santa en processó pel carrer que porta el seu nom.

CASA ASIL, FUNDADA PER LA SANTA EL 1891

es germanetes.

El bisbe de Lleida presideix l'Eucaristia a la capella de la residència Santa Teresa Jornet.

Una reforma que recupera la memòria històrica

Amb aquesta cerimònia es donà per inaugurada la reforma de l'antiga casa asil que ha estat restaurada recuperant l'aspecte original de les seves façanes, retornant a les seves funcions originals els espais que s'han conservat i evocant alguns dels espais que havien desaparegut. L'objectiu de la reforma ha estat la recuperació de la seva memòria per convertir-la en un testimoni de la història del lloc, i amb la magnífica i acurada recreació de les seves estances, apropar-nos a una imatge de com era la vida en el primer terç del segle XX, en aquesta llar dedicada a l'exercici de la caritat.

La reforma inclou espais audiovisuals que ajuden a comprendre la història d'aquest edifici des de la seva fundació fins al 1980, data en la qual les germanetes i els ancians van deixar l'antiga casa asil per traslladar-se a l'actual residència.

ada casa asil fundada per la santa.

molts, fou conduïda fins la capella de la residència Santa Teresa Jornet, on tingué lloc una solemne Eucaristia. S'inicià amb la lectura de la carta que envià a Aitona la mare general de la congregació Purificació Castro, amb paraules d'afecte i agraïment, tot fent un panegíric de la fundadora qualificant-la com a «figura universal i singular de l'església del segle XIX». El bisbe de Lleida, en la seva homilia, va convidar els fidels no solament a rememorar i commemorar Teresa Jornet en el 175è aniversari del seu naixement, sinó a imitar-la en les seves virtuts d'amor als germans i molt especialment als més desamparats, com els ancians.

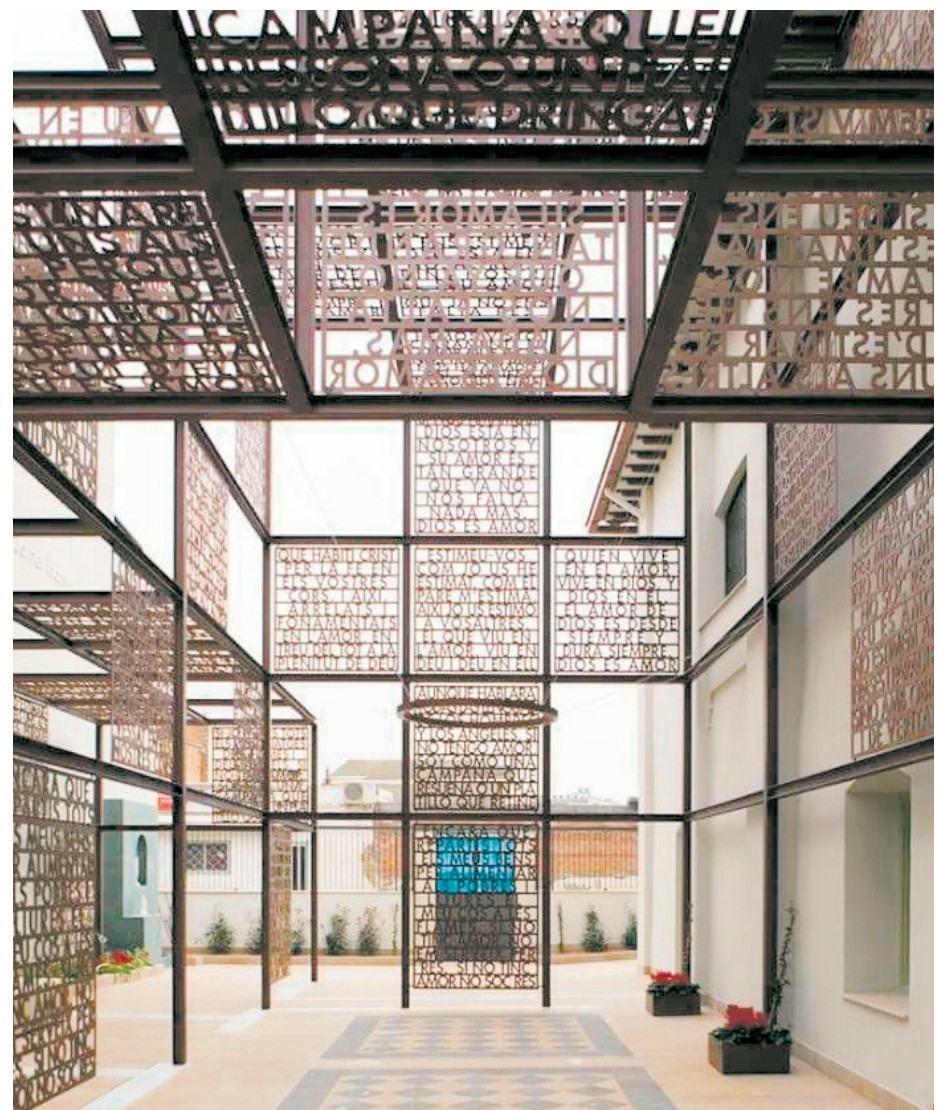
Finalitzada l'Eucaristia, la imatge de la santa fou treta de nou a l'exterior per iniciar la processó acompanyada pel bisbe de Lleida i concelebrants, així com per les nombroses germanetes que acudiren a Aitona, l'alcaldeessa i demés autoritats, aïtonencs i gent vinguda de pobles propers i de la ciutat de Lleida. Processó que l'havia de conduir fins al carrer que porta el seu nom, on es troba la seva casa natal i, molt propera a ella, l'antiga i recuperada casa asil.

Davant la casa natal de la santa, i quan la seva imatge arribà davant la porta, s'aturà un moment la processó, per escoltar en silenci la lectura de la partida de baptisme de Teresa Jornet, signada pel qui era aleshores rector del poble, Mn. Francisco Palau Gaya, que fou llegida per l'actual rector, Mn. Francisco Ribas. Va fer-ho de l'antic i original llibre parroquial, que havia estat traslladat a Aitona des de l'Arxiu del bisbat de Lleida.

Tot seguit i davant l'antiga casa asil, la mare provincial de la congregació lliurà la clau de la casa a la mare secretària general, amb la qual obrí la porta acompanyada pel bisbe de Lleida i l'alcaldeessa d'Aitona. Ja amb les portes obertes de bat a bat, el bisbe de Lleida procedí a la seva benedicció per a continuació ser introduïda en el seu interior la imatge de santa Teresa Jornet, enmig d'aplaudiments i crits de «Visca Santa Teresa Jornet!», revivint així el moment en què la fundadora entrà per primera vegada a la casa asil del seu poble, fa 127 anys.

L'alcaldeessa d'Aitona, Rosa Pujol, ha

assegurat que l'antiga casa asil esdevé avui «un recordatori històric de l'obra de santa Teresa Jornet i de la seva generositat envers els molts ancians que en el seu dia van trucar a les seves portes a la recerca d'una llar». L'alcaldeessa també ha agraït la tasca «incansable i imprescindible» que realitzen les Germanetes dels Ancians Desemparats: «Les Germanetes representen un actiu essencial del nostre poble. La vostra entrega i compromís és un exemple per a la societat i és un referent per a tot el poble.»

Imatge de l'espai obert interior de la casa asil, on antigament hi havia la capella.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Pastoral vocacional

«La Vida Consagrada, trobada amb l'Amor de Déu» és el lema de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, que se celebra el 2 de febrer, festa litúrgica de la Presentació del Senyor. Es tracta d'atraure la mirada de les comunitats cristianes cap a la vida religiosa, que manté la seva essència malgrat que en redueix les proporcions. Hi ha persones que intenten buscar una explicació que justifiqui el descens numèric. Altres, s'aferren a una espiritualitat que allunya d'aquestes preocupacions. No obstant això, la pastoral vocacional continua sent una reflexió recurrent en assemblees, congressos i publicacions. El punt important és obrir el cor a la crida de Déu, és a dir, voler realitzar el somni que Ell té per a cadascun de nosaltres. Treballar amb visió eclesial, sense oblidar que la vida laical també gaudeix de la seva crida divina. Us presento tres aspectes que es refereixen a les comunitats religioses, masculines o femenines.

Primer, la pregària per les vocacions. Hi ha comunitats que diàriament o setmanalment preguen per les vocacions, i que fan servir un o diversos formularis. Es reciten les pregàries amb pulcritud i atenció. Resar és indispensable, sempre que la pregària arrel·li en la vida, sempre que s'estigui disposat a obrir-se de cor a la nova realitat que es demana. Les noves vocacions correspondran en la majoria a joves amb el seu estil actual, la seva manera de ser, les seves peculiaritats, que probablement estan distants del ritme comunitari o de les conductes habituals dels grups consolidats. L'alegria d'un ingrés acostuma a anar acompanyat d'una sacsejada de seguretats establertes. Sense acceptar aquest fet, aquesta pregària es convertiria en un ritual sense compromís.

Segon, el dilema entre la nostàlgia i la novetat. Per què i per a què volem vocacions? Si es busca la reconstrucció d'un passat, si es desitja mantenir el vigor de les obres que han marcat el nostre creixement en altres èpoques, si la nostàlgia és l'impuls a la pregària... atendre-la seria traïr l'Esperit, que busca la novetat. La fidelitat no és un retorn al passat, sinó un aprofundiment en les arrels. Tota vocació suposa una alenada de novetat que també encoratja els nous projectes, els nous començaments. La fragilitat i la intempèrie tornen al primer pla de les institucions. Gràcies

a elles, l'Esperit troba menys resistències a la conversió i al canvi. El preu de la desinstal·lació és inevitable.

Tercer, la capacitat comunitària d'acollida. Si una comunitat no presenta unes condicions raonables d'espiritualitat, de cultiu vocacional, de creixement

en la resposta, de qualitat de fe i d'amor fratern, Déu podria enviar una persona per reformar-la, per donar-li una oportunitat de conversió. No sembla gaire plausible que Déu l'enviés perquè s'acomodi en un estil de vida que va en detriment espiritual de la persona cridada. Més enllà de les estructures, de l'organització, la clau rau en la força de la fe, en l'amor al proïsme i en l'esperança d'un compromís en la missió.

Tota vocació suposa una alenada de novetat que també encoratja els nous projectes, els nous començaments

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

Quan fa un any que vam obrir les portes...

Sí, ara fa un any que s'obria l'hospital de campanya de Santa Anna, gràcies a la iniciativa del papa Francesc secundada pel pare Àngel de Mensajeros de la Paz. Ara, quan el «rebombori» d'aquelles primeres jornades —més carismàtiques que pràctiques— ha deixat pas a la serenitat més «professional» del dia a dia, no puc deixar de donar gràcies a Déu per aquells començaments que ens van omplir de felicitat. I això malgrat els problemes d'estructura que comportava començar sense més potencial que la bona voluntat dels

Gràcies per poder viure el fenomen tan desitjat d'una Església sense fronteres

que ho posàvem en marxa i dels nombrosos voluntaris que dedicaven hores a una tasca per a la qual no estaven preparats. Jo recordava dues frases i vibrava enmig de totes dues. D'una banda, la de Teresa de Jesús que en les seves fundacions, sovint imprudents humanament,

sentia la veu del Senyor que li deia: «*Entra como pudieres.*» I, de l'altra, la veu *on line* del Papa que ens impulsava amb el seu: «Gràcies per l'enrenou que va fer a Barcelona.»

Des d'aquelles jornades, quan la sala capitular i gran part de l'església eren un refugi per a desenes d'homes i dones sensesostre, en una onada de fred inqüestionable, quan l'aroma de l'encens intentava pal·liar altres fortors procedents de la vida al carrer, quan els cants de les corals o de Xavier Morlans es barrejaven amb la tos i les llàgrimes emocionades d'alguns, o se sentia el lladruc dels gossos amics... des d'aquelles jornades —una mica esbojarrades per la improvisació dels inicis— fins ara, quantes coses per donar gràcies a Déu. Gràcies per poder viure el fenomen tan desitjat d'una Església sense fronteres que desitja que els temples no esdevinguin museus, sinó llocs d'acollida per a tothom.

Gràcies perquè el nostre Papa actual impulsa aquestes obres que ens mostren un altre rostre de la vida eclesial, no només celebrativa, litúrgica i sacramental, sinó acollidora dels que no tenen lloc en aquest món nostre.

Gràcies perquè —malgrat que hi ha moltes obres socials d'Església— fins ara no hi havia gaires temples oberts tot el dia per acollir els que de moment no sempre cerquen Déu, però que han de saber que Déu sempre els cerca.

Gràcies per tants voluntaris que fan possible cada dia que les portes de l'hospital de campanya esdevinguin obertes i els nostres amics atesos i estimats. Gràcies per les moltes històries personals que hem conegut i les que hem pogut solucionar o, almenys, acompanyar.

Gràcies pels acollits que ens donen sempre lliçons d'estimació, d'humilitat, de gratitud i de sensibilitat per reconèixer que és l'amor el que de veritat ens fa feliços.

Un d'aquests acollits ho ha sabut resumir molt bé amb paraules que apleguen el sentiment de molts: «*A veces la mirada recibida después de dar los buenos días, se convierte en un chorro a presión de amor y agradecimiento por el cariño que nos rodea: gracias a todos de todo corazón.*»

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Víctor Gay, GIRONA; Miquel Àngel Martín, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patrícia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Mijail Acosta, Jaume Andrés, Pilarín Bayés, Rosa M. Boixareu, Agustí Borrell, Montserrat Claveras, Agustí Codinach, Sílvia Coll-Vinent, Montserrat Esteve, Jaume Gabarró, Josep Gil, Joan Guiteras, Josep M. Massana, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Josep O. Pujol, Quique, Ignasi Ricart, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Valentí Serra, Mercè Solé, Sebastià Taltavull, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat
www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 135 €

Gibraltar i Portugal: 135,01 €

Resta d'Europa: 213,25 €

Amèrica i Àfrica: 250,01 €

Àsia i Oceania: 325,05 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Carta dominical

Maria de Cervelló, la primera mercedària

Joan Josep Omella
Omella
Cardenal arquebisbe
de Barcelona

El proper divendres 2 de febrer, festa de la Presentació del Senyor al Temple, l'Església catòlica celebra amb goig la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, amb el lema «La vida consagrada, trobada amb l'amor de Déu». Voldria aprofitar aquesta glossa dominical per mirar d'explicar breument quins són alguns dels trets particulars que diferencien la vida consagrada de la de la resta dels cristians.

Tots els catòlics som cridats al seguiment de Crist. Pel baptisme rebem el regal de ser fills de Déu, germans de Jesucrist i temples vius de l'Esperit Sant. No obstant això, hi ha algunes persones batejades com nosaltres que per una invitació especial de Déu, per una moció de l'Esperit Sant, es proposen seguir més de prop Jesucrist. Les persones que assumeixen lliurement aquesta crida a la vida consagrada viuen els consells evangèlics de pobresa, castedat i obediència per amor al Regne del cel. S'anomenen consells evangèlics perquè van ser predicats per Crist i són una invitació per seguir més de prop el camí que Ell va recórrer en la seva vida. Si bé tots els catòlics estem cridats a viure aquests tres consells, la persona consagrada ho fa com una manera de viure una consagració *més íntima* a Déu, motivada sempre per donar més glòria a Déu. El consagrat ha tingut una trobada particular amb Jesús que l'ha convidat a donar-li tot, a consagrar-s'hi, i per Ell, amb Ell i en Ell a tota la humanitat.

No podem deixar de donar les gràcies a Déu per continuar cridant moltes persones en aquest camí de

la vida consagrada i pel testimoni de tants homes i dones que viuen amb radicalitat la seva consagració. Per aquest motiu, el divendres 2 de febrer celebrarem a la Catedral de Barcelona, a les set del vespre, una Eucaristia per agrair a Déu el do de la vida consagrada i per pregar per tots els consagrats i les consagrades de la nostra diòcesi. Convido a tothom qui pugui a participar en aquesta celebració tan preciosa.

Com que enguany també celebrem el vuitè centenari de la fundació de l'Orde de la Mercè, voldria tenir present avui santa Maria de Cervelló, que podem anomenar amb justícia «la primera mercedària».

De família noble, Maria de Cervelló va néixer a Barcelona l'any 1230 i va ser batejada a la parròquia de Santa Maria del Mar. Era molt agraciada i els historiadors ens diuen que, en la seva joventut, no li van faltar pretendents, però ella, educada en la fe, va decidir consagrar-se al Senyor. I el camí que va trobar va ser vincular-se al naixent Orde de la Mercè.

L'any 1260 va morir el seu pare, Guillem de Cervelló, i després d'haver venut el palau de la família, es va traslladar amb la seva mare, Maria, a una casa modesta del carrer Ample, a la vora de l'església de la Mercè, i des d'allí va ser l'ànima femenina de l'Orde mercedari. En morir la seva mare, l'any 1265, va donar tots els seus béns per afavorir el rescat dels cristians captius.

En el capítol general que l'Orde va celebrar a Tarragona l'any 1260 es va accedir a la petició de Maria de Cervelló d'instituir la branca femenina de l'Orde.

El 1261 es va fundar el primer monestir de monges mercedàries amb Eulàlia de Pinós, Isabel de Bertí i la mateixa Maria de Cervelló. Ajudaven els pobres i els redimits pels mercedaris que arribaven al port de Barcelona.

El poble la va anomenar Maria dels Socors, o dels Socós, i va ser venerada ja en vida. Especialment, va ser venerada i invocada pels mercedaris en els seus viatges cap a l'Àfrica, perquè la tenien com a advocada davant dels perills de les tempestes i de la presència de pirates. Santa Maria de Cervelló és, doncs, un testimoni del que és la vida consagrada, de la seva radicalitat i els seus fruits, sovint enmig de moltes dificultats i proves. Santa Maria de Cervelló intercedeix per tots els homes i les dones de vida consagrada que viuen a la nostra diòcesi.

Amb motiu de la jornada del 2 de febrer, desitjo expressar una paraula de reconeixement i també d'encoratjament a tots els religiosos i religioses perquè a través de les seves obres i del seu testimoni són un gran factor de concòrdia i de cohesió social. En les darreres cartes dominicals he insistit en la concòrdia com un objectiu prioritari d'aquest moment. Els religiosos i religioses treballem, en àmbits socials molt diversos, per fer realitat a la nostra terra allò que va dir el Concili Vaticà II, que el seguiment radical de Crist en la vida religiosa, «promou àdhuc en la societat temporal, un estil de vida més humà» (LG 40). Benvolguts religiosos i religioses, gràcies pel vostre treball i pel vostre testimoni.

Als quatre vents

Atreveix-te a ser missioner

El quart diumenge de gener l'Església celebra la Jornada de la Infància Missionera. Aquest any el lema és una crida directa a la consciència personal: «Atreveix-te a ser missioner.»

En la societat actual, una apel·lació d'aquest tipus sona gairebé a provocació. És un reclam a nedar contra corrent, però sempre ha estat així des dels temps apostòlics, quan homes i dones joves han abandonat la comoditat del seu ambient per llançar-se a l'aventura divina i humana d'ajudar els que passaran de ser desconeguts a ser la seva segona família.

El papa Francesc ha publicat missatges en què convida a aquesta obertura als altres, sobretot envers els més necessitats. Van adreçats a infants i joves que potser ho tenen tot, però que són capaços d'arriscar-se per transmetre la fe i per auxiliar amb obres socials

poblacions remotes. Ja en una homilia pronunciada l'any 2013 va dir: «Els problemes, les preocupacions de la vida quotidiana tendeixen a fer que ens tanquem en nosaltres mateixos, en la tristesa, en l'amargor [...], i és aquí on hi ha la mort. No busquem aquí aquell que viu. [...] Molts prediquen que l'important és gaudir el moment, que no val la pena comprometre's per a tota la vida, fer opcions definitives, per sempre, perquè no se sap què passarà demà. Jo, en canvi, us demano que sigueu revolucionaris.»

I afegeix: «Us demano que aneu contra corrent; sí, en això us demano que us rebel·leu contra aquesta cultura de la provisionalitat que, en el fons, creu que vosaltres no sou capaços d'assumir responsabilitats, creu que vosaltres no sou capaços d'estimar veritablement. Jo tinc confiança en vosaltres, joves, i prego

per vosaltres. Atravieu-vos a anar contra corrent. I atravieu-vos també a ser feliços.»

L'experiència mostra que els missioners —els de Tarragona en són un exemple proper— són molt estimats en el seu lloc de destinació. S'identifiquen amb la gent, esdevenen un més d'entre ells, i són apreciats per la gratuïtat amb què els lliuren la vida. Alhora són feliços, descobreixen els valors d'una nova cultura i quan tornen per una temporada ja només pensen a tornar a marxar. El cor d'un missioner s'ha eixamplat i per a ell tots són germans. La Infància Missionera vol fer arribar aquest missatge a nens i nenes que siguin capaços d'entendre la bellesa d'una opció que és la d'ajudar altres infants, amb l'oració i la solidaritat de petites aportacions econòmiques. És una rebel·lió de pau i amor.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona
i Primat

Inici	Edició digital 2015	Hemeroteca	Promocions	
Aquesta Setmana	Església Catalunya	Església Espanya	Església Món	Vaticà

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

ENTRA A LA PÀGINA WEB I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS 35 ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Lectures

Diumenge IV de durant l'any

Lectura primera

Dt 18,15-20

*Faré que s'aixequi d'enmig dels seus germans
un profeta
i li posaré als llavis les meves paraules*

Lectura del llibre del Deuteronomi:

Moisés digué al poble: «El Senyor, el teu Déu, farà que s'aixequi d'enmig teu, d'entre els teus germans, un profeta com jo. Escolteu-lo. El dia que el poble s'havia reunit a la muntanya de l'Horeb vas demanar al Senyor, el teu Déu, de no tornar a sentir la veu del Senyor, el teu Déu, i de no veure més aquelles flames, per por de morir. Llavors el Senyor em digué: "Han fet bé de demanar-ho. Jo faré que s'aixequi d'enmig dels seus germans un profeta com tu, li posaré als llavis les meves paraules i ell els dirà tot el que jo li ordenaré. I jo demanaré comptes als qui no escoltin les paraules que ell els dirà en nom meu. Però si un profeta s'atreveix a dir en nom meu alguna paraula que jo no li hauré ordenat, o bé parla en nom d'altres déus, morirà."»

Salm responsorial

94

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa,
aclamem la Roca que ens salva;
presentem-nos davant seu a lloar-lo,
aclamem-lo amb els nostres cants.

R: *Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor:
«No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo,
agenollem-nos davant del Senyor,
que ens ha creat; ell és el nostre Déu,

Glòria Monés

i nosaltres som el poble que ell pastura,
el ramat que ell mateix guia. **R.**

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu:
«No enduriu els cors com a Meribà,
com el dia de Massà, en el desert,
quan van posar-me a prova els vostres pares,
i em temptaren, tot i haver vist les meves
obres.» **R.**

Lectura segona

1Co 7,32-35

*La dona no casada pot ocupar-se
de les coses del Senyor i de ser santa*

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, jo voldria que visquéssiu sense neguit.

El qui no és casat pot ocupar-se de les coses del Senyor i mirar de fer el que és agradable al Senyor, mentre que els casats s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar a la muller, i tenen el cor dividit. Igualment, la noia o la dona no casada pot ocupar-se de les coses del Senyor i de ser santa de cos i d'esperit, mentre que les dones casades s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar al marit. Tot això ho dic pensant què és més avantatjós. No vull pas lligar-vos. Penso només que és cosa més digna, i que facilita de viure dedicat al Senyor sense tràfecs que en distreguin.

Al-leluia

Mt 4,16

*El poble que vivia a les fosques ha vist una gran
llum, una llum resplendeix per als qui vivien
al país tenebrós.*

Evangeli

Mc 1,21-28

Jesús ensenyava amb autoritat

Lectura de l'evangeli segons sant Marc:

A Cafar-Naüm Jesús anà en dissabte a la sinagoga i ensenyava. La gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar, perquè no ho feia com els mestres de la llei, sinó amb autoritat. En aquella sinagoga hi havia un home posseït d'un esperit maligne que es posà a cridar: «Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Natzeret? Has vingut a destruir-nos? Ja sé prou qui ets: ets el Sant de Déu.» Però Jesús el reprengué i li digué: «Calla i surt d'aquest home.» Llavors l'esperit maligne sacsejà violentament el posseït, llançà un gran xiscle i en va sortir. Tots quedaren intriguats i es preguntaven entre ells: Què vol dir això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova, fins i tot mana els esperits malignes, i l'obeeixen.» I aviat la seva anomenada s'estengué per tota la regió de Galilea.

Consultori bíblic

Ignasi Ricart

Claretà i
biblista

Per què l'evangeli de Joan és diferent dels altres tres?

Els especialistes s'inclinen avui a admetre que el quart evangeli és obra de la tradició que prové de Joan, el deixeble estimat de Jesús. El redactor final pot haver estat un deixeble seu cap a les darreries del segle primer. Marc hauria estat escrit entre el 65 i 70 dC, Mateu i Lluc entre el 70 i 80. Tots quatre evangelis reflecteixen quatre rostres de Jesús que hem d'estudiar comparant-los sinòpticament. L'evangeli de Joan va adreçat als cristians en general, amb la finalitat de refermar-los en la fe: «a fi que també vosaltres cregueu» (19,35), «perquè cregueu que Jesús és el Messies» (20,31). Vol provocar la fe, que és adhesió vital, amor. Creure és tenir la vida del Fill: rebutjar-lo és escollir la mort. El quart evangeli és alhora teologia, història i simbolisme. Jesús és la veritat absoluta que s'ha encarnat, s'ha fet història, per això la història (el «veure» i el «tocar») és tan important per a Joan. Jesús, però, transcendeix el temps i la història. D'aquí la necessitat del llenguatge simbòlic amb què Joan exposa la seva teologia: Jesús és Veritat, Camí, Llum, Vida...

Els evangelistes no volen escriure cap biografia sobre Jesús, sinó presentar-nos els seus fets i les seves paraules. Allò que importa, doncs, és la persona de Jesús com a anunciador i encarnació del Regnat de Déu, no pas l'exactitud dels fets o de les paraules. Per això quan llegim l'evangeli, no ens hem pas de preguntar què va passar, sinó què vol dir-nos l'evangelista sobre Jesús.

Per a consultes: redaccio@catalunyacristiana.cat

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista /
riuscamps@yahoo.es

Jesús ensenya a la sinagoga amb autoritat, no com els lletrats

Llegim els textos evangèlics com si fossin relats de crònica. Marc descriu la situació real en què es trobava la sinagoga de Cafarnaüm quan Jesús hi aterrà. La mala fama que el precedia, oriünd de Natzeret («Què tens tu contra nosaltres, Jesús Natzeret?»), un llogarret tancat, de gent violenta («Has vingut a perdre'ns?»), no era la millor carta de presentació. Jesús entra a la sinagoga el primer sàbat des de la seva arribada i «es posa a ensenyar-los», persona a persona. Tots queden impressionats per la seva manera d'ensenyar, amb autoritat, no com ho feien els seus lletrats. Mitjançant la figura d'un posseït, instal·lat des de temps immemorial entre el públic de la sinagoga, Marc condensa el fanatisme religiós que s'hi respirava. Es produeix una lluita d'esperits. L'esperit de la sinagoga, titllat d'«immund», s'encara amb Jesús, «l'Ungit» amb l'Esperit Sant. El Còdex Beza acostuma a fer concertar en masculí l'un i l'altre esperits, quan en grec *pneuma* és neutre, deixant entendre que es tracta sia de masses posseïdes, sia de persones lliures ungi-des. El crit airat del mal esperit, les convulsions que ocasiona en el públic i el crit poderós que emet abans de sortir són el resultat del conjur que Jesús li ha llançat: «Tu calla i surt d'aquest home, esperit immund!» El fa callar perquè no el comprometi com el Messies subversiu que flotava en l'ambient de Cafarnaüm. Tots han quedat atònits; tot seguit s'ha posat en marxa un llarg procés d'aclariment, il·lustrat a base de dos grups que es pregunten: «Quina ensenyança és aquesta tan nova?»: la majoria dels assistents s'han adonat des del primer moment de la novetat de l'ensenyament de Jesús respecte de l'habitual dels lletrats, i: «L'autoritat en persona, ja que fins i tot els esperits immunds commina, i l'obeeixen!»: els més capaços el consideren com un profeta i reconeixen la seva superioritat sobre la institució sinagoga. La seva fama s'estendrà per l'entera Galilea.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(CICLE LITÚRGIC B; FERIA II) Temps de durant l'any

(SALTERI: SETMANA 4)

GENER

28. DIUMENGE

Diumenge IV de durant l'any, Verd. Lectures: Deuteronomi 18,15-20 / Salm 94 / 1 Corintis 7,32-35 / Marc 1,21-28
SANTORAL: Flavià, mr.; Leònides, mr.; Tirs, mr.; Tomàs d'Aquino, prev. i doctor

29. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: 2 Samuel 15,13-14.30;16,5-13a / Salm 3 / Marc 5,1-20. Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa: *Sant Pere Nolasc* (ML), Blanc; Tortosa: *Beat Manuel Domingo i Sol* (MO), Blanc.
SANTORAL: beata Arcàngela Giralani, rel.; Julià, b.; Sulpici Sever, b.; Valeri, b. i mr.

30. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: 2 Samuel 18,9-10.14b.24-25a.30-19,3 / Salm 85 / Marc 5,21-43
SANTORAL: Jacinta de Mariscotti, rel.; Martina, vg. i mr.; Mucià Maria Wiaux, rel.

31. DIMECRES

Sant Joan Bosco (MO), Blanc. Lectures: 2 Samuel 24,2.9-17 / Salm 31 / Marc 6,1-6 /
SANTORAL: Marcel·la, viuda.

FEBRER

1. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: 1 Reis 2,1-4.10-12 / Salm 1 Cròniques 29,10-12 / Marc 6,7-13
SANTORAL: Brígida d'Escòcia, vg.; Cecili, b. i mr.; beates Maria-Anna Vaillot i Otilia Baumgarten, rel.

2. DIVENDRES

Presentació del Senyor (F), Blanc. Lectures: Malaquies 3,1-4 / Salm 23,7.8.9.10 / Lluc 2,22-40
SANTORAL: Corneli, b.; Joana de Lestonnac, rel. i fund.

3. DISSABTE

Fèria, Verd. Lectures: 1 Reis 3,4-13 / Salm 118 / Marc 6,30-34. O bé: *Sant Blai* (ML), Vermell; *Sant Òscar* (ML), Blanc.
SANTORAL: Claudina Thévenet, rel. i fund.; Francesc Blanco, mr.

El sant

Per Eduard Brufau

Santa Joana de Lestonnac

L'espiritualitat de sant Ignasi de Loiola molt aviat va irradiar més enllà de la Companyia de Jesús i algunes congregacions noves es van inspirar en el fundador dels jesuïtes. Una de les primeres que ho va fer va ser la Companyia de Maria, fundada per santa Joana de Lestonnac (1556-1640). Pertanyent a una família reconeguda —un dels seus oncles era el filòsof Michel de Montaigne—, Joana era filla de pare catòlic i mare protestant. Familiaritzada amb totes dues confessions, des de ben petita es va decantar pel catolicisme i fins i tot va sentir la crida a la vida religiosa. Però aquesta vocació va haver d'esperar, perquè als 16 anys els pares li van concertar un matrimoni, del qual van néixer set fills. Quan va enviuadar, santa Joana de Lestonnac va entrar en un monestir del Cister, però el va haver d'abandonar per malaltia. Després d'una visió de la Mare de Déu, i aconsellada per un jesuïta, finalment va fundar el 1606 la Companyia de Maria, congregació dedicada a l'educació de les nenes. Canonitzada el 1949 per Pius XII.

La vostra dreta és gloriosa i forta

Aquestes paraules constitueixen el lema de l'octavi de pregàries per a la unitat dels cristians, de l'any 2018. Quan preguem junts ja es realitza i s'anticipa la unitat de tots els creients volguda i desitjada per Jesús. Hem de pregar per la unitat dels cristians perquè només la podem rebre com un do del Senyor. El diàleg ecumènic s'ha desplaçat des del diàleg teològic a la praxi comuna i al testimoni de la fe. És un accent nou molt propi del papa Francesc. El sant Pare ha dit paraules i ha fet gestos que formaran part de la història del diàleg ecumènic del nostre temps. El treball i la sensibilitat del papa Francesc no és menor que la del papa Benet. En un breu escrit, com és el que m'és demanat, és impossible d'explicar-ho. Els fruits dels cinquanta anys del diàleg ecumènic són altament positius. Les Esglésies ja no es miren com estranyes les unes a les altres i han descobert que la professió de fe que els uneix és molt més gran del que es pensa-

ven. L'Església catòlica és l'Església mare i totes les altres Esglésies porten saba bona i com que és bona també fan fructificar fruits per a la glòria de Déu, per la salvació de tots i per al bé de tots. Totes les esglésies han sentit com a propi el sofriment de la persecució dels cristians. Totes les Esglésies tenen la comuna preocupació d'un món secularitzat i buit de Déu. Totes les Esglésies porten com un pes el dolor dels pobres i menyspreats. Així mateix senten com un dolor la qüestió ecològica, com una ecologia integral: «Els fills de Déu no fan malbé la creació que els ha estat donada.» Tots aquests temes són un repte, un esperó per evangelitzar. No tot és tan bonic, també hi ha teòlegs que, d'una banda, constaten que hi ha com un retorn a les formes de l'Es-

glésia catòlica, sobretot per part de la Comunió Anglicana i de moltes comunitats de la Reforma, però de l'altra banda, constaten una *luteranització* del catolicisme i una divulgació de la *sola fides* sense la mediació eclesial. Ja seria penós que els fills volguessin trobar en la mare allò que la mare pretereix, entre altres coses l'Eucaristia adorada i les fonts pures del ministeri. També els principis de la moral cristiana que són inapel·lables perquè els hem rebut del Senyor. Al contrari, són moltes les lliçons que els catòlics podem aprendre de les Santes Esglésies Ortodoxes, de l'Orient i de la diàspora.

El diàleg ecumènic és sempre des de la veritat, mai des de l'opinió, altrament es desvirtua i esdevé inútil. *Que la dreta del Senyor, gloriosa i forta*, que, pels creients del Nou Testament, és el Sant Esperit, acompanyi el treball de les Esglésies per retrobar la plena unitat i inspiri la seva pregària.

Dr. Rafel Serra i Abellà

Prevere de l'arxidiòcesi de Tarragona

Història dels papes del segle XX. Pius XII

Elvira Cirera Bonet

Aquest gran Papa a qui sembla que tothom l'ha deixat una mica de banda també ha estat, com Benet XV, el Papa de la II Guerra Mundial, i per a mi el Papa de la infantesa i l'adolescència. L'admirava i m'emocionava veure'l amb els braços en creu des de la Llotja de Sant Pere perquè em semblava veure-hi el mateix Jesucrist. Vaig plorar molt la seva mort, que va tenir lloc el 1958.

L'1 de març del 1939 es va inaugurar el conclave amb 62 cardenals. Només s'hi van estar 22 hores. Cap a les 18 hores del 2 de març el cardinal protodiaca Caccia Cominioni des de la Llotja central de la basílica de Sant Pere va anunciar amb veu majestuosa pels altaveus, als milers d'espectadors que en espera ansiosa omplien la plaça de Sant Pere, l'elecció del cardinal Eugenio Pacelli. Havia triat el nom de Pius XII en honor del seu predecessor. Aquell mateix dia de l'elecció, el papa Pius XII feia 63 anys. L'elecció va ser saludada amb demostracions d'alegria arreu del món. Cal reconèixer que no va ser cap sorpresa, més aviat tothom l'esperava. L'alegria del poble romà va arribar al màxim perquè feia més de dos segles que no es veia en el solí pontifici un autèntic concitadà (el darrer Pontífex natural de Roma havia estat el cardinal Conti, escollit el 1721 amb el nom d'Innocenci XIII).

Eugenio Pacelli, de noble i antic llinatge, va ser ordenat sacerdot una vegada acabats els estudis i es va entregar als de Dret, en els quals el seu pare, Filippo, i el seu germà Marquès Francesco havien reeixit. Tot i que s'havia encaminat cap a la carrera diplomàtica i la burocràcia, el jove sacerdot aprofitava les ocasions que li oferien per exercir la cura d'ànimes, que era cap a on s'inclinava la seva exímia pietat. Del 1909 al 1914

El seu esforç constant es va encaminar a disminuir tant com fos possible els horrors de la guerra més sagnant que ha registrat la història

ser legat pontifici als anys 30 al Congrés Internacional de Buenos Aires. Va passar per Barcelona poc temps de camí a l'Argentina, però segons consta no va baixar del vaixell que el portava.

A la seva primera encíclica parla de l'aterridor espectacle dels dos estats més poderosos d'Europa obstinats en una lluita amb aire de guerra d'extermini. Parla de l'«hora del poder de les tenebres». En els discursos i les al·locucions que Pius XII adreça, dia sí dia també, als devots pelegrins i a les representacions oficials dels estats que creuen el llindar de bronze del Vaticà, no hi falta mai la penosa al·lusió, ni el fervorós vot ni l'angoixosa invocació a la pau entre els pobles d'arreu del món.

«L'amor crea la justícia i conserva la pau!» Aquestes són les paraules que Pius XII llança en la primera encíclica al món trastornat per la guerra. Davant d'una guerra d'extermini que acabava d'esclatar i de sol·licitud paternal pel bé i la unitat espiritual de l'Església que Déu li havia confiat, acaba l'original italià d'aquesta obra escrita a la fi de l'any 1939. Pius XII ha desplegat una activitat veritablement admirable. La guerra mundial, de cinc anys i mig de durada, ha omplert de desferres i sang tota la terra. El seu esforç constant es va encaminar a disminuir tant com fos possible els horrors de la guerra més sagnant que registra la història.

Cal recordar que Pius XII, amb gran solemnitat el 8 de desembre del 1950, va proclamar amb gran emoció la festa de la Mare de Déu Assumpta al Cel. Hi va haver grans beatificacions i canonitzacions durant les dècades del 1940 i 1950. Quan el 1943 va baixar a la plaça de Sant Pere per consolar els milers de ferits i malalts, en els reportatges cinematogràfics es pot veure que la sotana blanca va acabar ensangonada. I abans que els nazis entressin a la ciutat eterna va acollir al Vaticà centenars de refugiats de nacionalitats i confessions diferents, entre ells molts jueus. Amb la seva influència, i exposant la seva vida, va fer tot el possible posant-se en contacte amb ambaixades d'altres països.

Pius XII ha estat un gran governant i diplomàtic, així com un perfecte orador. Gran asceta, home d'estudi i amic del progrés modern, Pius XII es mereixeria que també, entre altres papes del segle XX, fos dut als altars. Humilment desitjo fer constar que tant Joan XXIII com Pius XII em van concedir algunes gràcies. Jo desitjo i espero que el nostre papa Francesc ens doni alguna sorpresa algun dia sobre la bondat i santedat d'aquests dos venerables sants pares del segle XX.

va ensenyar Dret Canònic. L'abril del 1917 el papa Benet XV va nomenar Mons. Pacelli arquebisbe titular de Sardi i el va enviar de nunci a Munic, va passar 14 anys a la ciutat bàvara. Durant la I Guerra Mundial, Mons. Pacelli va desplegar una admirable activitat per tal d'atenuar els horrors del conflicte.

Durant el consistori del 16 de desembre del 1929, Mons. Pacelli va ser creat cardinal amb el títol dels Sants Joan i Pau i va ser nomenat arxiprest de la basílica vaticana. El 10 de febrer del 1930, en retirar-se el cardinal Gasparri del càrrec de secretari d'Estat, va ser conferit al cardinal Eugenio Pacelli. Des d'aleshores van ser innumbrables els encàrrecs i missions confiades a Pacelli pel papa Pius XI. El 1936 fa un viatge als Estats Units i és rebut pel president Roosevelt. Va

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:
Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 10 euros

www.centromedicoplazamolina.es

10 manaments de la Doctrina Social de l'Església

Aquí teniu una proposta resumida i pedagògica de 10 manaments de la DSE que totes les persones cristianes haurien de tenir molt present en la seva vida diària. Resumidament, es tracta de concretar el manament de l'amor.

1. Respectar la vida i la dignitat de totes les persones arreu del món.
2. Assegurar una feina digna, decent i adequadament pagada.
3. Tenir cura de la natura per poder traspassar-la a les futures generacions.
4. Promoure el lliure i bon govern democràtic de tots els pobles i nacions.
5. Administrar els béns creats per Déu per a tots, sense apropiar-nos-en.
6. Posar fi a totes les dramàtiques guerres i promoure la justícia i la pau.
7. Impulsar efectivament la solidaritat i fraternitat entre tots.
8. Contribuir amb generositat al desenvolupament integral del món.
9. Erradicar la corrupció, el frau fiscal i els injustos paradisos fiscals.
10. Recordar en tota circumstància l'opció preferencial pels pobres.

FERRAN PONT I PUNTIGAM
Terrassa

Estimació i gratitud

Les Filles de la Caritat volem unir-nos a totes les persones i institucions que, dins i fora de les nostres fronteres, han volgut manifestar la seva gratitud al Sr. Domènec Fita per la fecunditat de la seva obra artística i per la seva manera de ser com a persona. I volem fer-ho amb una senzilla carta.

«Estimat Domènec, en el marc dels teus 90 anys de vida, les Filles de la Caritat volem agrair-te la teva trajectòria com a persona i la teva força espiritual que, sens dubte, ha estat el motor capaç de generar tantes fortaleses com han emergit durant la teva llarga i fecunda vida.

Gràcies, Domènec, perquè el teu

Per molts anys!

Estimat equip de *Catalunya Cristiana*, acaben d'arribar, abundants, els exemplars del número 2.000 del setmanari a la Casa de l'Església, a Sant Feliu... Quina alegria!

L'he fullejat sencer, llegint-ne diferents textos... i es quedarà a la taula del despatx per continuar assaborint-ne cada pàgina.

Us vull comunicar la bona impressió que m'ha causat! Enhorabona per la feina realitzada en aquest número i la meua felicitació a tots els que, en tots aquests anys, l'heu fet possible. Que la celebració d'aquest diumenge 28 sigui un moment festiu i d'acció de gràcies a Déu.

AMPARO GÓMEZ

Delegada de Mitjans de Comunicació de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

llapis plom ens ha deixat suggeridors records com la serena imatge, traçada el 1946, *Sor Joaquina*, i tants altres que guardem com un tresor.

No sabem per què t'has capficat a estimar-nos tant. És possible que hagi interioritzat la nostra manera senzilla d'estimar Déu i els infants? El vitrall de la Creació, que embelleix el nostre oratori de Girona, és només un resum magnífic dels teus gestos, com ho són també els relleus de Jesús i Maria que encara presideixen les nostres cambres.

Domènec, has estat un do de Déu per a nosaltres, per a la societat i per a l'Església Universal. En nom de totes les Filles de la Caritat, també et felicitem pel prestigiós guardó Pro Ecclesia et Pontifice recentment concedit per la Santa Seu.»

ROSA MENDOZA

Filla de la Caritat

Llibertat per als pares de família empresonats

Mentre a les presons d'Espanya hi hagi catalans pacífics empresonats, i a l'exili, no serà possible la concòrdia de Catalunya amb el govern central espanyol que els ha perseguit i persegueix. És un deure de les Agrupacions Familiars de Catalunya i de l'Església catalana reclamar la llibertat dels catalans empresonats i

exiliats. En misericòrdia dels infants, esposes i avis que per Nadal passat esperaren inútilment gaudir de les festes plegats, entorn d'una taula saborosa, i cantar junts nadeses al pessebre familiar.

Els catalans sobiranistes, que el poble votà per formar el govern de Catalunya, són ciutadans pacífics que mai no han defensat els seus nobles ideals amb bombes ni explosius. No són presumptes delinqüents, com se'ls acusa amb falsedat.

Les famílies sofrents tenen el recolzament i el consol de tots els catalans. Els infants que tenen els pares a la presó o a l'exili, a l'hora d'anar a dormir, demanen a les seves mares: «Per què no ve el pare a fer-me un petó?» En va, a la carta als Reis, demanaren que els seus pares tornessin a casa. Les àvies ploren i resen pel fill que per Nadal era a la presó o a l'exili. Fou un Nadal de plors i d'enyorances. Solament un govern opressor no concediria l'indult a ciutadans pacífics, en les festes nadalenques. Catalunya, en nom de la democràcia, demana al govern espanyol la llibertat per a tots els catalans, i el dret a governar-nos les pròpies lleis i la nostra economia. Amb concòrdia i germanor.

FRANCESC A. PICAS

President honorari d'Hispania Màrtir

El Consultori

PREGUNTES I
RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA

I MORAL
pel Dr. Joan Antoni
Mateo

Dubtes sobre el Baptisme

Vull plantejar-li alguns dubtes que tinc sobre el Baptisme en alguns casos especials. El primer té a veure amb la validesa del sagrament quan s'administra en cas de perill per a la vida del nen i es fa «en nom de Jesús». Si el Baptisme s'ha fet bé, cal repetir-lo a l'Església quan ha passat el perill? També li vull preguntar si és vàlid el Baptisme administrat en un grup evangèlic. Hi ha un nen a catequesi que diuen els seus pares que el va rebre quan estaven a la seva comunitat, en un període que van deixar de freqüentar l'Església catòlica on ells havien estat batejats. Finalment, un fidel luterà pot actuar com a padrí en un bateig catòlic?

Quan s'administra el Baptisme en perill de mort cal emprar la mateixa fórmula que en les circumstàncies ordinàries. Convé saber-ho per si arriba el cas. S'aboca tres cops aigua sobre el cap de l'infant dient: «N. (nom), jo et batejo en el nom del Pare (s'aboca aigua), i del Fill (s'aboca aigua) i de l'Esperit Sant (s'aboca aigua per tercer cop).» L'Església només admet com a vàlida aquesta fórmula trinitària i, per descomptat, es pressuposa la intenció de voler fer el que fa l'Església. Si el Baptisme s'ha administrat d'aquesta manera, ja s'ha realitzat i no pot ser repetit, perquè és un sagrament que només es pot administrar una vegada. Si no s'ha fet així, cal fer-lo, perquè aleshores no hi ha hagut sagrament. Evidentment, i com molt bé exposa la doctrina de l'Església, en cas de mort sense Baptisme no cal patir per la salvació del petit, sinó tot al contrari, perquè l'Església els confia a la misericòrdia de Déu que obra per tants camins.

El que es fa, quan s'ha administrat el Baptisme en circumstàncies extraordinàries com perill de mort, és presentar l'infant a l'Església i realitzar les cerimònies que acompanyen la celebració ordinària. Sobre la possibilitat que un fidel cristià d'una Església o comunitat eclesial que no sigui la catòlica, li diré el que estableix el Directori per a l'aplicació dels principis i normes sobre l'ecumenisme, document emanat pel Pontifici Consell per a la Promoció de la unitat dels cristians: «Basant-se en el baptisme comú, un batejat que pertany a una altra comunitat eclesial pot ser admès com a testimoni del baptisme, però només al costat d'un padrí catòlic. Un catòlic pot exercir el mateix paper per a una persona que sigui batejada en una altra comunitat eclesial.» És a dir, poden ser «testimonis» però no «padrins». Deixo per a una altra setmana, perquè és més complexa, la qüestió de la validesa.

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).

Podeu enviar les cartes a: redaccio@catalunyacristiana.cat

Amb bon humor

Reflexió catòlica sobre el Maig del 68

Congrés Internacional sobre la icònica revolta organitzat per l'Ateneu Sant Pacià

Eduard Brufau
Barcelona

Als anys seixanta del segle XX tot l'Occident va entrar en un procés accelerat de canvis que van afectar totes les esferes de la vida social i cultural, des de la política fins a la música, i des de les escoles de pensament fins a la manera de viure la fe. La crítica al sistema establert, el qüestionament de qualsevol autoritat, el pacifisme, el feminisme, la revolució sexual o la difusió de diversos corrents marxistes van canviar els patrons de la societat tal com fins llavors era coneguda.

Però si s'hagués de triar una data simbòlica que representi i aglutini tot aquell esperit contestatari, aquesta no podria ser cap altra que el famós Maig del 68. Aquella primavera van tenir lloc a París un seguit de vagues i manifestacions convocades pels estudiants universitaris, que protestaven contra la societat de consum, el capitalisme i l'imperialisme nord-americà. La revolta, que va comptar amb el suport de gran part de la classe treballadora, va aconseguir posar en escac la mateixa República francesa. Lemes com ara «Prohibit prohibir», «Sota les llambordes, la platja» o «Sigueu realistes, demaneu l'impossible» donen fe de l'esperit de fons del Maig francès.

Revolució i Església

Enguany es commemoren els 50 anys d'aquella mítica revolta. Amb motiu d'aquest aniversari, l'Ateneu Sant Pacià, el Pontifici Comitè de Ciències Històriques i la Universitat de Barcelona van organitzar entre el 17 i el 19 de gener al Seminari Conciliar de Barcelona el congrés internacional *Què va ser el 1968? Una lectura 50 anys després*. Historiadors, politòlegs, filòsofs i teòlegs hi van explicar la gènesi d'aquell moviment, la seva naturalesa de fons i les conseqüències que va tenir, també dins de l'Església catòlica. A part dels ponents catalans i espanyols, els ponents estrangers procedien de països com Itàlia, França, Alemanya, Rússia o Mèxic.

L'historiador Gianni La Bella, professor de la Universitat de Mòdena i Reggio Emilia, va ser l'encarregat d'exposar les conseqüències eclesiològiques del 68. Especialista en Història contemporània i estudis de la revolta estudiantil de fa cinquanta anys, entrevistem el professor La Bella perquè ens expliqui com van ser vistos aquells fets des del catolicisme: «El 68 va ser rebut amb diversitat d'opinions. Es va crear una divisió molt forta dins de l'Església catòlica durant uns quants anys, perquè hi va haver dues maneres diferents de llegir i acostar-se a aquells fets. D'una banda, personalitats com ara Jean-Marie Lustiger, posteriorment arquebisbe de París i cardenal, o Joseph Ratzinger, el futur papa Benet

XVI, s'ho van mirar amb preocupació. El mateix Ratzinger, arran dels fets, va abandonar la Universitat de Tübingen, que estava amb sintonia amb el Maig francès, i es va traslladar a la de Ratisbona. També el cardenal Daniélou o el teòleg Jacques Maritain estaven en aquesta línia i alertaven que l'Església no es podia conformar a aquella mentalitat que s'expressava als carrers.»

La Bella afirma, però, que al costat d'aquesta perspectiva una part no menyspreable de l'Església va veure el Maig del 68 amb simpatia, o si més no amb una certa curiositat. Les anomenades comunitats de base i el catolicisme obrer van ser els sectors que s'hi van sentir clarament més identificats. Pel que fa a les personalitats que es van mostrar comprensives amb l'esdeveniment el professor de Mòdena cita sobretot el jesuïta Michel de Certeau. Així mateix hi va haver teòlegs, que sense considerar-se propers a la tesi de la revolta, hi sentien una certa curiositat i més que condemnar-lo van voler comprendre mitjançant una reflexió profunda el perquè del moviment, com va ser el cas del teòleg francès ortodox Olivier

Clément. Pel que fa a Pau VI, el Pontífex d'aquell moment, l'historiador italià afirma que «ho va viure amb gran inquietud. He pogut tenir accés a un seguit de notes privades del Papa que hi ha a la Fundació Pau VI de Milà; són molt interessants perquè donen idea d'aquesta preocupació i de la transformació que implicava per a la societat i l'Església».

Entre els efectes eclesiològics que va tenir a llarg termini el Maig del 68, Gianni La Bella no dubta a incloure-hi l'onada de secularitzacions de sacerdots al cap d'uns anys i la baixada de vocacions: «Crec que la crisi del clergat ve en bona part d'aquell esdeveniment. Els sacerdots es van trobar amb un món exterior que havia canviat profundament, i que no tenia res a veure amb el món de dins de l'Església. De cop, tot es posava en contra de l'Església: la revolució sexual, la revolució política, el marxisme, etc. A tot això, encara s'hi va afegir el nou protagonisme dels laics, que demanaven més lloc a l'Església, i tot un corrent de base que posava en qüestió moltes coses de la institució eclesial.»

Tanmateix, La Bella esmenta un altre aspecte eclesial del 68 que sovint passa desapercbut. L'historiador italià destaca que justament aquell any en què es van posar en qüestió tantes coses, el catolicisme va viure un moment molt fructífer amb el naixement d'un munt d'experiències eclesials postconciliars avui ben vives: pels volts del 1968 van néixer el Moviment Neocatecumenal a Espanya, el Moviment Carismàtic catòlic als Estats Units, la Comunitat de Sant'Egidio a Itàlia, la Comunitat ecumènica de Bose també a Itàlia, o les Comunitats de l'Arca, de Jean Vanier, a França. «Per tant», rebla La Bella, «tenim dos grans corrents eclesials molt diferents que surten del 1968».

Concili i interferències

L'esclat del 68 va coincidir de ple amb l'aplicació de les disposicions del Concili Vaticà II, que només feia tres anys que s'havia acabat. Demanem al nostre entrevistat sobre els primers anys del postconcili i les possibles interferències entre un esdeveniment i l'altre: «Per als catòlics podríem dir que el 68 comença el 1965, amb l'inici del postconcili. A l'hora de dur-lo a la pràctica, hi va haver dues mirades eclesials que, portades una mica a l'extrem, les podríem descriure així: la primera veia el Concili com un esdeveniment revolucionari que ho havia canviat tot i que d'alguna manera es podia identificar com l'origen de la crisi del 68. Era una mirada teològica tradicional que retreia a l'esperit conciliar haver tocat nocions com ara l'obediència, la família i la veritat. A l'altre extrem hi havia les comunitats

Historiadors, filòsofs i teòlegs van explicar la gènesi d'aquell moviment i les conseqüències que va tenir

GIANNI LA BELLA
«Crec que la crisi del clergat ve en bona part d'aquell esdeveniment»

«L'any 1968 van néixer experiències eclesials com el Moviment Neocatecumenal, el Moviment Carismàtic catòlic o la Comunitat de Sant'Egidio»

Agustí Codinach

de base, que volien canvis ràpids i reals, partidàries d'aplicar com fos totes les novetats conciliars a la vida diària dels catòlics.

Aquestes acusaven els primers de no voler aplicar el Concili, mentre que els altres els retreien voler posar en pràctica "el seu" Concili. I a això s'hi van afegir tots els canvis del món en aquell moment com la Guerra del Vietnam, el tercermundisme, el neomarxisme i finalment... el Maig del 68. Hi havia una confrontació entre l'Església de base i la institucional, que va durar fins al 1975, quan l'encíclica de Pau VI, *Evangelii nuntiandi*, la va tancar.»

Gianni La Bella opina que era inevitable que l'aplicació del Concili provocés certs problemes. Per al professor de Mòdena, com tots els canvis històrics, també el Concili per força havia de comportar tensions. «Hi va haver un canvi teològic, litúrgic, de manera de pensar i de valors morals que feia almenys 500 anys que estaven en vigor. Era impossible canviar tot això en dos o tres anys com si res! Un dels problemes d'aleshores va ser que la majoria de catòlics van creure que sí que es podia fer d'un dia per l'altre, que el canvi era essencialment lluminós, que si el Concili deia A, la realitat també seria A gairebé automàticament.» La Bella posa l'exemple del catolicisme als Països Baixos, on les tesis de les comunitats de base van tenir més ressò: s'hi va dur a terme un Concili nacional amb la idea fer una renovació a fons,

de la qual va sorgir el conegut com a «Catecisme holandès», que no va rebre la benedicció del Vaticà.

Passats 50 anys

No ens podem estar de preguntar al professor La Bella si l'individualisme i el relativisme de la societat d'avui, contra els quals l'Església catòlica no es cansa d'alertar, tenen l'origen en el 68. El nostre entrevistat, com a bon historiador, fa la consideració següent: «La història contemporània, a diferència de l'antiga, de la medieval i de la moderna, se succeeix a un ritme accelerat. Per tant, l'espai de temps entre l'esdeveniment històric i les conseqüències és molt curta i es fa problemàtica. Crec que el 68 va ser sobretot, com diu un amic meu historiador, una revolució fallida... que va canviar el món. Certament, continuem vivint en la societat capitalista que es denunciava, però la protesta va aconseguir canviar la gramàtica de la humanitat, l'antropologia, la idea de família, la relació entre pares i fills, etc. També s'ha de dir que a cada país el Maig del 68 es va viure diferent, i en aquest sentit podem dir que hi va haver molts Maigs del 68.»

Per acabar, el professor Gianni La Bella adverteix que a l'hora d'analitzar històricament aquells fets s'ha d'evitar caure en una mirada nostàlgica, idealitzada; al mateix temps avisa que tampoc no es pot cometre l'error d'identificar el 68 amb la causa de

tots els mals de l'actualitat. S'estima més qualificar el 68 de data simbòlica, que certament marca un abans i un després, com ho són el 1789 amb la Revolució francesa o el 1989 amb la caiguda del mur de Berlín: «Podríem dir que el Maig del 68 és la finestra de la modernitat, una finestra que s'obre a un món que ja no tornarà a ser mai el d'abans.»

PICANYOL
Dibuixant

El setmanari «Catalunya Cristiana» ha arribat al número 2.000, després de 39 anys. Endavant! Que pugui continuar per molts anys més!

JOAN GASPART
President de Turisme de Barcelona

Vull felicitar de tot cor «Catalunya Cristiana» pels 2.000 números. Vull agrair la feina feta tots aquests anys, d'ençà que Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa la van iniciar, i que en aquests moments tan bellament Mn. Jaume Aymar està seguint. Tant de bo que per molts anys puguem continuar celebrant el fet de tenir aquest mitjà de comunicació i el favor que ens fa a tots els que tenim la sort de llegir-lo cada setmana

Celebra amb nosaltres el número 2.000

Participa en la missa d'acció de gràcies, presidida pel cardenal Joan Josep Omella, el diumenge 28 de gener, a les 19 h, a la catedral de Barcelona

El consiliari diu...

La felicitat de la gent gran

El capítol 5è del temari d'enguany de Vida Creixent tracta de la felicitat. Parlar de la felicitat —sigui quina sigui l'edat— sempre corre el risc de caure en una certa idealització, com quelcom molt bonic però que no s'acaba mai de realitzar. Potser per això l'autor del nostre temari comença amb el text de les benaurances. Les benaurances sovint s'han entès —i també explicat— com una mena de «fites», com uns objectius que ens proposem però que no acabem d'assolir mai. Llavors és quan sorgeix una certa frustració precisament per això: queda molt lluny, mai hi acabem d'arribar. Error. Les benaurances no són fites sinó camins, camins de felicitat que ja estem començant a viure! Com ens diu l'autor de la carta als Hebreus: «Creure és posseir anticipadament allò que esperem, és conèixer realitats que no veiem» (He 11,1). És el que teològicament rep el nom de «tensió escatològica». És el «ja» però «encara no». Ja vivim realitats del cel, però encara no del tot... Per tant, podem dir que ja estem vivint les benaurances, no cal esperar un moment ideal que sembla que no arribi mai... En conseqüència podem dir que «ja» som benaurats —encara que no del tot— i aquesta és, precisament, la nostra felicitat. Tant de bo visquéssim

així la nostra fe! En sentim feliços pel do de la fe? Amb el temps —i a mesura que ens fem grans— ens adonem de les coses que són realment importants i de les que no ho són. Aquesta n'és una i ho hem de mostrar en la nostra vida. «Viviu sempre contents en el Senyor! Ho repeteixo: viviu contents! Que tothom us conegui com a gent de bon tracte. El Senyor és a prop. No us

inquieteu per res» (Fl 4,4-6).

A part de les benaurances, el tema 5è també té una part molt interessant, sobretot per parlar-ho en els nostres grups. En la reunió d'animadors de Vida Creixent ens vam proposar tractar-ho «obligatòriament». És una carta, una mena de decàleg que el papa Francesc ens deixa, una mena de recepta per a la felicitat: viu i deixa

viure, donar-se als altres, jugar i estar pels infants, respectar el que pensa diferent... Unes bones fites —això sí que ho és— per ser feliços. En la reunió ens vam aturar una mica més en aquesta darrera.

El Papa ens diu: «Cal activar el diàleg des de la pròpia identitat, sense ofendre l'interlocutor...» Després de tot el que hem passat aquest any ens cal recordar que el respecte i la tolerància són camins de felicitat. Un altre cop —com és lògic— va sortir el tema social que estem vivint i un altre cop vam recordar que el cristià no pot viure en un món a part, desentenenent-se del món i dels seus problemes. Com deia l'il·lustre teòleg Karl Barth: «Els cristians hem de dur la Bíblia en una mà i el diari sota de l'altre braç.» Ho deia en el sentit que no podem viure dues vides, la religiosa i la real separadament, sinó que vivim una sola vida. Cal viure la realitat sota la llum de la Bíblia i llegir la Bíblia segons els signes de cada temps. Aquesta també és la nostra felicitat. Vivim la fe arrelats al món i al costat de les persones, sobretot les que més pateixen. Ja ho diu el llibre dels Fets dels Apòstols, justament relacionant-ho amb la felicitat: «Recordem les paraules de Jesús, el Senyor: "Fa més feliç donar que rebre."» (Ac 20,35).

Xavier Moretó Navarro
Consiliari
de Vida Creixent
de Barcelona

Barcelona

Valors cristians de l'amistat

Sergi Òliba i Bernadó

Als qui pertanyem o desitgem pertànyer a Vida Creixent no ens són indiferents els valors humans que afecten la persona i la seva relació i amistat amb els altres.

Ací tractarem un dels valors que més ens configuren i ens poden enriquir com a éssers humans.

El Nou Testament ens porta moltes novetats. La que ens interessa aquí és que Jesús anomena *amics* els seus deixebles. I això, com passa amb altres aspectes del missatge evangèlic, havia d'obrir noves perspectives en la seva aplicació a les relacions humanes.

L'amistat és el lligam afectuós entre dues persones, basat en la benevolència. Neix d'una lliure elecció que, a més, ha de tenir doble direcció: d'una persona a una altra, i d'aquesta a aquella. Ja es comprèn que és indispensable que entre els amics hi hagi comunicació, i l'amistat que en resultarà depèn molt de la qualitat de la comunicació que els dos amics estableixin. Normalment, la base de l'amistat és un conjunt d'afinitats, tant respecte als continguts com a les maneres de ser de les persones.

Una amistat de debò satisfà i omple l'esperit, car un se sent créixer, i s'adona que amb ella disposa d'un element de formació, que condueix a la maduresa afectiva, tot perfilant la pròpia personalitat.

La realització d'un mateix i el servei a l'altre es complementen recíprocament, fins al punt de fer-se indissociables: ajudant l'amic, hom es realitza. Tenir un amic ens fa canalitzar

molts sentiments d'agraïment, d'afabilitat, de generositat i d'alegria. De vegades hi ha factors externs que ens apropen a una persona, o ens podem sentir atrets per qualitats superficials, i confondre-ho amb l'amistat, com passa sovint entre gent poc madura. Tampoc no es pot dir amistat de debò la que s'estableix per atracció de domini. Ni tampoc la que sorgeix quasi instintivament. Tot això, però, pot donar peu a la veritable amistat i pot ajudar a fer la tria dels amics. Aquesta elecció és important, de vegades repercuteix fortament en la nostra pròpia vida.

Realment, l'amistat és un bé apreciat que ens fa compartir amb naturalitat i sinceritat llums i ombres de la nostra vida amb aquell que estimem i del qual esperem comprensió. És natural que l'amistat estigui fonamentada amb la sinceritat ja que sense ella no podríem tractar ni conèixer totalment l'amic, ni l'amic podria confiar en nosaltres. L'amic que escolta confidències doloroses pateix tant o més que l'altre i s'identifica amb ell. Aquesta afinitat amb el que pateix és el que salva qui passa un mal moment: ja no es troba sol, estar a prop d'ell enfortirà el vincle amical.

Que l'amistat ens ajudi a créixer com a persones, per continuar sent útils a la societat.

CANDELERÀ 2018

XXX DIADA DE LA GENT GRAN

Divendres 2 de febrer, a les 12 del matí
Basilica Parroquial de Sant Josep Oriol
(c/Diputació, entre Villarroel i Urgell)

Celebració eucarística presidida per
l'Emm. i Rvdm.
Mons. Sergi Gordo Rodríguez
Bisbe Auxiliar de Barcelona

 vidaCreixent
MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

AGENDA

FEBRER

Divendres 2: celebració de la Candelera

Simeó i Anna patrons de Vida Creixent. Basilica Sant Josep Oriol. A les 12 del matí. Presidida per Mons. Sergi Gordo. Obert a tothom, us hi esperem.

Dijous 8: reunió d'animadors

A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VI – La joia de compartir (compartir).

CatalunyaCristiana

L'únic setmanari en català que des de fa 38 anys
t'acosta la realitat de l'Església

PODEU OPTAR PER L'EDICIÓ DIGITAL: 90 EUROS L'ANY

Subscribiu-vos-hi per 135 euros l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana
durant un any (52 números)

- ☐ Edició en català
☐ Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Forma de pagament

- ☐ Únic pagament de per any
☐ Xec nominatiu que adjunto
☐ Dos pagaments semestral
☐ Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Actualitats científiques

L'ONU ja es preocupa dels plàstics

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Jo crec que és una bona notícia. Ja ens fan cas als qui tantes vegades hem blasmat l'ús que es fa dels plàstics. A la tercera Assemblea Ambiental de les Nacions Unides que es va cloure el 6 de desembre passat, es va parlar de la contaminació que sofrim al nostre planeta i es plantejà com afrontar el que està passant. S'hi concentraren milers de representants públics, líders, caps d'Estat, ministres i representants de l'ONU. D'aquesta reunió n'han parlat ja els diaris, però penso que no estarà pas fora de lloc que també nosaltres en diguem alguna cosa.

A l'Assemblea es presentà un informe titulat «Cap a un planeta sense contaminació» molt detallat i clar. S'hi recollien 50 recomanacions per afrontar els problemes que presenten les deixalles i residus. Concretament exposava com van creixent els perjudicis ocasionats pels plàstics que ara ja són uns 8 milions de tones els que arriben als oceans cada any, incloent-hi els microplàstics. Això ha fet que els mars ja continguin unes 500 zones mortes, és a dir, llocs en què ja no s'hi desenvolupa la vida per manca d'oxigen. Per això l'informe dit a la seva proposta n. 29 diu que cal «desenvolupar acords marc de governança eficient» d'àmbit mundial i estratègies per a la «prevenció i la minimització dels abocaments de plàstic al mar». Cal exigir també responsabilitats als fabricants d'aquesta

Sessió inaugural de la tercera Assemblea Ambiental de les Nacions Unides a Nairobi, Kènia, el 4 de desembre passat.

mena de material.

El ministre de Medi Ambient, Edgar Gutiérrez, era el president enguany de l'Assemblea i s'expressà en aquests termes: «El nostre objectiu ha de ser abraçar maneres de reduir dràsticament la contaminació.» Diu que s'ha de fer «dràsticament», i crec que és ben bé així com cal fer-ho. Tant de bo que els estats li'n facin cas! Perquè, a més dels

plàstics, hi ha altres fonts de contaminació, com són les partícules generades per les indústries, l'ús del mercuri o del plom i de certs compostos químics, els gasos emesos pels vehicles... Això fa que gairebé una de cada quatre persones que moren a l'any, o sigui uns 12,5 milions, ho faci a causa de la degradació ambiental, segons mostren les estadístiques. Per tant sembla que seria

una insensatesa que ara els governs no prenguessin cap mesura davant de la realitat de l'informe comunicat a aquesta Assemblea de l'ONU. Que Déu vulgui que tots s'ho plantegin seriosament! I que tots nosaltres sapiguem col·laborar-hi, refusant els plàstics i prenent cura de les altres oportunitats que tinguem d'evitar la contaminació atmosfèrica.

Tradicions remeieres

Les agulles i la caragola

Dins de la tradició remeiera conventual i rural de casa nostra cal fer esment de les *agulles de pastor* (llat., *Erodium cicutarium* i *Acus pastoris*; cast., *alfilerillo*, *aguja de vaquero*) que és una planta molt popular i força estimada per les seves propietats cicatritzants. Les agulles (conegudes també com a *banya de bou*) es fan en els prats i en els erms de les nostres comarques. Cal emprar-les acabades de collir, especialment quan s'usen per deturar les menstruacions excessives i les pèrdues de sang fora de temps.

D'aquesta mateixa família de plantes cal fer esment de la *caragola* (llat., *Erodium supracanum*; cast., *calaguala*), que és una planta perenne d'arrel negrenca molt llarga que penetra en les esquerdes de les roques, es troba de manera particular a Montserrat i al Montcau. Tradicionalment s'ha usat «contra golpes y caídas porque disuelve y descoagula prontamente la sangre», escriu Pius Font i Quer, qui en remarcà també les notables virtuts febrífugues: «Un

«Erodium cicutarium».

Fra Valentí Serra de Manresa
Arxiver dels caputxins

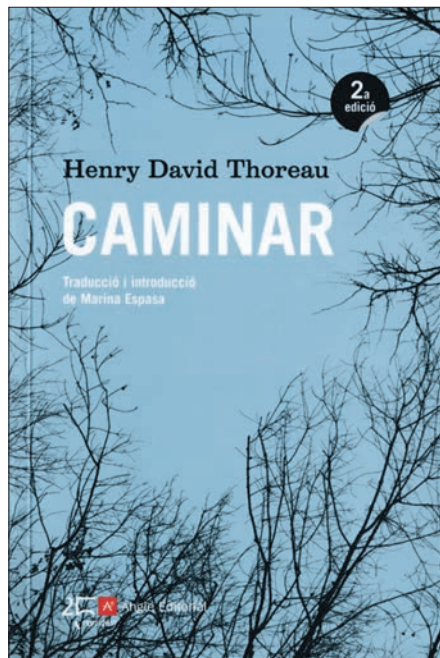
curandero propinaba a sus pacientes el cocimiento de las robustas raíces de Erodio en ayunas, durante varios días, para cortarles las fiebres tercianas» (Plantas medicinales, 295).

En una antiga recepta contra els cops hi consta que «Lo such de l'arrel de caragola és depuratiu y s'ha de prendre durant un mes a rahó de tres cullerades al dia y és bo, també, contra cops, tumors y ferides» (T.A., *Receptari*, s. f.). Semblantment, per temperar el dolor dels cops s'havia recomanat col·locar a l'indret copejat un drap humitejat amb aigua ben freda i, seguidament, posar-hi un ungüent fet amb cendra pastada amb vinagre o, també, cataplasmes de pa mastegat amb sal. A l'article vinent us parlaré, si Déu vol, d'algunes virtuts remeieres de l'heura, que frares i pàgossos han sabut emprar com a refrescant i purgant.

HENRY DAVID THOREAU

Caminar

Angle Editorial, 2017, 95 pàg.

Caminar és un dels textos més bells de Thoreau. Hi exposa la seva filosofia del caminar, de l'art de fer camí, com la manera més intensa de desvetllar els sentits i l'ànima humana. I arrenca amb una declaració contundent: «Vull dir unes paraules a favor de la Naturalesa, de la llibertat absoluta i de l'estat salvatge.» Perquè caminar ens permet retrobar la comunió ancestral, cada vegada més perduda, amb la Natura.

TOMÁS DE ZÁRATE

El Ángelus del Papa en cómic

San Pablo, 2017, 64 pàg.

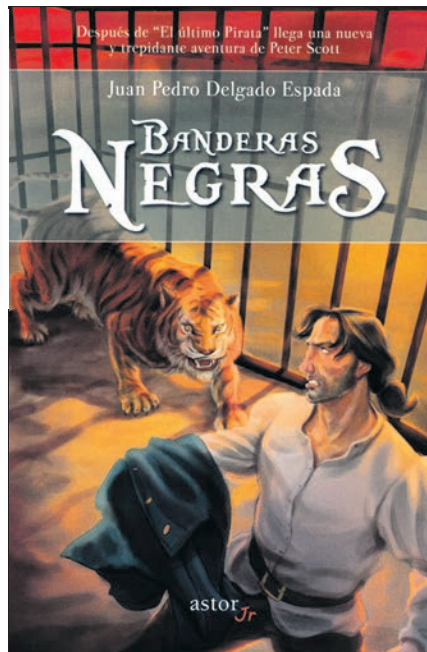
La veu propera del papa Francesc inunda cada vinyeta de l'Àngelus per mostrar amb el llenguatge del còmic els seus gestos i paraules de vida, compassió, solidaritat i tendresa.

Aquest llibre inaugura la col·lecció Renueva-t, que pretén ser un espai obert a la renovació dels llenguatges, sempre amb l'Evangeli de fons.

JUAN PEDRO DELGADO ESPADA

Banderas negras

Astor Jr (Ediciones Palabra), 2017, 222 pàg.

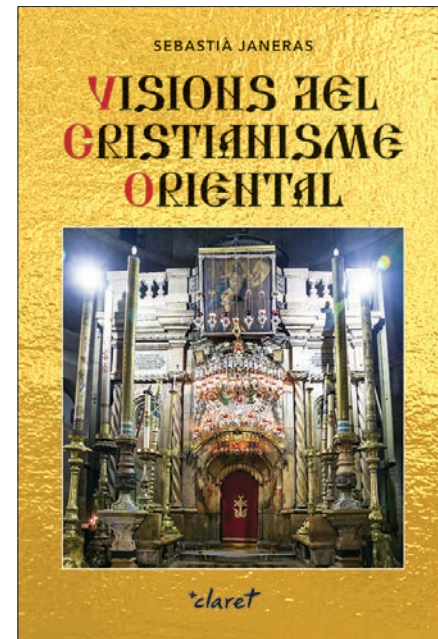

Any 1718. Aquesta història comença quan estan a punt d'atacar per sorpresa un temible i sanguinari pirata anomenat Hans el Loco, que amb dos balandres i més de cinquanta pirates s'amaguen en una discreta cala. El pla d'atac es torça, i el que és pitjor, un agent del malvat Calavera Negra es troba entre els soldats i busca trair-los a tots.

SEBASTIÀ JANERAS

Visions del cristianisme oriental

Claret, 2018, 272 pàg.

Aquest llibre aplega alguns textos procedents de conferències i articles de l'autor sobre diversos aspectes de la tradició cristiana oriental. I, com a inici de tot, fa una mirada a Jerusalem, mare de totes les Esglésies. El llibre s'honora amb una carta de presentació de Sa Santedat Bartomeu I, arquebisbe de Constantinoble i Patriarca Ecumènic.

CARME RUSCALLEDA

La màgia de la cuina

Bridge, 2018, 510 pàg.

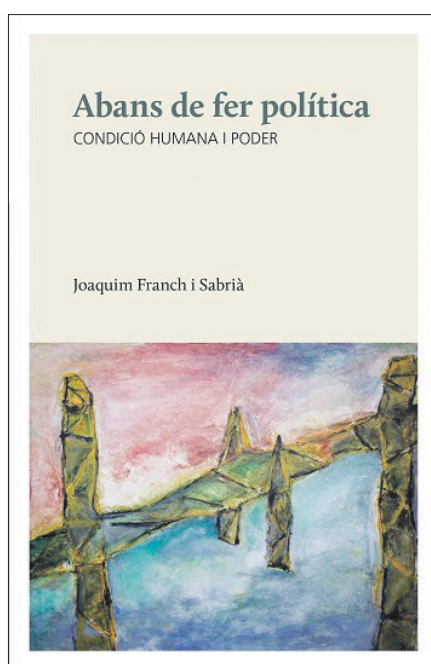
«Cuinar és invertir un temps preciós, que es convertirà en gastronomia, salut, nutrició i bones relacions amb els que estimem. Ens hem de posar a la cuina amb la convicció d'assolir uns resultats excel·lents, i que la cuina bona és la que emociona! Un dels objectius d'aquest llibre és que us enamoreu de la cuina i que la poseu a la llista de les coses més interessants de la vostra vida.»

JOAQUIM FRANCH I SABRIÀ

Abans de fer política

Condició humana i poder

Edicions La Mota, 2017, 223 pàg.

Estructurat en tres parts, aquest llibre mostra una cohesió ben sòlida operant com una tesi en tres actes. En primer lloc es fa una diagnosi a partir dels camps de l'antropologia i la neurobiologia, per passar tot seguit al tema central de la relació entre individu, societat i poder. Un cop definits i analitzats els paràmetres crítics, la tercera part actua a tall de proposta de regeneració política. Un llibre que reclama el plaer d'una lectura tranquil·la.

LLUÍS ROMERO

Grans vins a petits preus 2018

Cossetània Edicions, 2017, 177 pàg.

Aquest llibre recull més de 200 vins catalans de qualitat excepcional a l'abast de totes les butxaques. Es tracta d'una invitació a endinsar-se en el panorama vitivinícola català actual i descobrir-ne els tresors, a obrir la ment i experimentar, i conèixer els elaboradors que hi ha al darrere de les millors ampelles. Catalunya és una terra afortunada, carregada de tradició i de grans vins de proximitat que val la pena conèixer i degustar.

CARLES CORTINA I RIU

Miscel·lània de balls de gegants d'evocació patumaire

Llibres de l'Índex, 2017, 667 pàg.

Conegut per la seva faceta d'expert en protocol, l'autor ens presenta un extens treball sobre el ball de gegants de la Patum de Berga.

Miscel·lània de balls de gegants és un llibre de partitures de diferents balls de gegants compostos per ell mateix. 247 composicions, que ha elaborat des del 2005 fins al 2017.

Crítica literària

El Misteri: representació, percepció, interpretació

Josep Otón ens ofereix un regal enverinat, no en el sentit pejoratiu del terme, sinó en el sentit d'antídote, d'antiverí. M'explico: corre per la xarxa una vinyeta de la Mafalda dient: «...a estas alturas con que la gente piense me conformo.» Aquest és l'antídote de què parlo i, ben cert, que aquest llibre en fa la funció.

No és llibre d'una sola lectura, s'hi ha de tornar: sencer, a parts, endavant, endarrere... però s'hi ha de tornar. I val la pena. En faig comentari parcial, incomplet, a la meua manera i a la meua manera de veure: representació, percepció, interpretació.

El títol ja ens orienta. No es tracta de la tan parlada transparència politico-social actual; es tracta de l'àmbit del sagrat, de visibilitzar l'opacitat del Misteri que «es resisteix a ser transparent» tot formant part de la realitat. Alhora, es tracta que dins la complexitat de tal punt de partença, adonar-nos que la construcció de les paraules pot ser enganyosa com ens ho vol fer entendre René Magritte en la seva seqüència *La traïció de les imatges*; perquè les paraules no fan altra cosa que modular la imatge del pensament llençant-la a la inter-

JOSEP OTÓN CATALÁN
Misterio y transparencia
Ed. Herder, 2017, 160 pàg.

pretació d'altri. No podem negar la realitat del Misteri des dels inicis de la consciència humana perquè si no fos així no se n'hauria fet (no en fariem) actor actuant; però sí que podem qüestionar-lo, rebatre'l, ignorar-lo, si més no. Agafo solament tres imatges que acompanyen la narrativa reflexiva del llibre: l'opacitat, la narració, la mística.

—L'opacitat. Transparència i opacitat semblen dos termes de sentit contrari. Però ja s'ha dit, la imatge de les paraules pot ser enganyosa, cal precaució, prevenció en la interpretació. Opacitat lliga amb secret, enigma, misteri. Però allò que és, sembla, no transparent, a vegades, el que fa l'opacitat és ocultar-ho com a protecció: per exemple, la bena amaga, protegeix, la ferida d'elements externs que poden perjudicar-la; Mt 6,3-4: «...quan facis almoïna, mira que la mà esquerra no sàpiga què fa la dreta, perquè la teua almoïna quedi secreta...» Tant la bena

com l'almoïna pertanyen a l'àmbit de l'opacitat, no al de la reprovació.

—La narració. El vel amb què Moïses es cobreix en baixar del Sinaí (Ex 34,33-35) pertany a l'àmbit del sagrat: realitat oculta, opaca, també enganyosa. El Misteri acompanya Moïses, el vel només deixa entreveure quelcom que pot ser, és, no-és: representació, percepció, interpretació. Negar-ho no és reprobable, afirmar el Misteri i no ser conseqüent, sí que és reprobable. L'acceptació projecta en l'actitud la transparència del Misteri: la seva Veritat, *alétheia* (desocultació, manifestació, seducció).

—La mística, la mística dels «ulls oberts». Enllaça amb els dos paràgrafs anteriors: el Misteri com a opacitat que es deixa entreveure esdevenint compromís actuant. Mc 8,18: «...Teniu ulls, però no hi veieu, orelles, però no hi sentiu...?», mirar, veure, actuar. Tal mística fa transparent l'encarnació

Rosa M. Boixareu Vilaplana
Síndica de Greuges de la URL

del Misteri en la necessitat de l'altre i crida a fer-hi «alguna cosa»: *ora et labora*. Cert, tal «necessitat» pertany a l'àmbit de la immanència però el text bíblic ens recorda la immanència de la *Presència*.

Recordeu la Mafalda...?, doncs això.

Crítica cinematogràfica

El món en perill

UNA VIDA A LO GRANDE

DIRECCIÓ: Alexander Payne

INTÈRPRETS: Matt Damon, Christoph Waltz, Hong Chau, Kristen Wiig, Jason Sudeikis

MÚSICA: Rolfe Kent

GÈNERE: ciència-ficció

135 minuts

Estats Units

En Paul és un home amb una vida rutinària i insulsa, entre altres coses perquè ell és de temperament apàtic, pusil·lànim i dubitatiu. Un dia veu la possibilitat de poder fer una gran gesta per a la humanitat, que també repercutirà en el seu dia a dia i en el de la seva dona, perquè van justos de diners i tenen força deutes, i es decideix a canviar completament de vida.

Un dels missatges del film, el missatge estrella, és que el món està en perill d'extinció per la poca cura que tenim, les persones, del medi ambient. D'una banda, fem malbé la natura i, de l'altra, produïm moltes deixalles. Per això uns científics noruecs troben una fórmula que ajuda a aturar el desastre que condueix el planeta, casa nostra, en paraules del papa Francesc, a la desaparició. És tan radical que calen voluntaris per tirar endavant la proposta. La idea és reduir la mida de les persones a més o menys 10 o 12

centímetres d'alçada (a això respondria el títol original), per ocupar menys lloc en reserves especials i alhora generar menys residus. Aquesta nova vida suposa tenir tot el que hom desitja en abundància i molt bé de preu (a això respondria la traducció del títol).

Així que en Paul se sotmet a la reducció de mida (la seva dona al final es fa enrere) en una llarga i asèptica seqüència on els canvis visibles entre les persones normals i les reduïdes estan molt ben aconseguits, i on la música té un paper important d'alegre acompanyament com si allò que s'està realitzant fos una operació més de les més fàcils i quotidianes.

El que *a priori* és una original, encara que potser utòpica, idea amb vocació de panacea universal, despertarà problemes ètics i morals i preguntes com, per exemple, tenen els mateixos drets les persones petites que les normals?

A més, passat el temps, a Ociolandia, hi haurà persones que s'hauran miniaturitzat per interessos personals. Així, a poc a poc, la societat en miniatura esdevé com la normal amb lluites de classes, consumisme, masclisme, corrupció, immigració,... Dusan Mirkovic personificarà l'avarícia, el consum, el poder sobre els altres mentre que Ngoc Lan Tran serà la humanista que ajuda els més pobres, per cert, situats darrere d'un mur ben ample no fos cas que la classe alta es contagiés de la pobresa.

No serà que la ciència-ficció és que un dia ens estímem els uns als altres?

Montserrat Claveras
Doctora en Història de l'Art
Professora de Religió

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

Catalina Verdera, filla de la Caritat

«No hem de tenir por de perdre poder o rellevància social»

Carme Munté

Catalina Verdera és filla de la Caritat i responsable del programa de voluntariat de la Fundació Filles de la Caritat Fundació Social. Amb l'avinentsa del número 2.000 de *Catalunya Cristiana* i dels gairebé 40 anys d'història d'aquest setmanari fundat pels capellans Joan E. Jarque i Francesc Malgosa, li hem preguntat sobre els reptes de present i futur de l'Església catalana. Catalina Verdera va participar activament en el Concili Provincial Tarraconense, celebrat l'any 1995.

Quines són les principals transformacions que ha experimentat l'Església catalana en els darrers 40 anys?

Les transformacions que sorgeixen des de l'acció de l'Esperit en el fons del cors dels creients són «invisibles» a curt i mitjà termini. En realitat, la força i la rellevància del Concili Provincial Tarraconense va raure en la interpel·lació de la pregunta que el va posar en moviment: *Esperit, què dius a les Esglésies de la Tarraconense?* Aquesta actitud d'escolta va posar en moviment, un moviment engrescador per cert, les vuit diòcesis de la Tarraconense que, des del juliol de 1991 fins al juny de 1996, es van sentir sacsejades de dalt a baix per tal de «portar l'anunci de la Bona Nova, amb paraules entenedores, als homes i dones de la nostra societat i del nostre temps».

El Concili Provincial Tarraconense continua sent vàlid per al present i el futur de l'Església catalana? En quins aspectes?

Les actituds continuen sent vàlides: l'encarnació dels valors de Jesús a l'evangeli. El diàleg, la recerca de comunió, la presa de consciència de les necessitats dels homes i de les dones contemporanis, la presa activa de consciència de la realitat social i política del moment, posar l'Església

Catalina Verdera al terrat de la seu de la Fundació Filles de la Caritat, amb una magnífica panoràmica de la Sagrada Família al darrere. / Agustí Codinach

al servei de la gent del nostre poble... Tot això continua sent vàlid i necessari avui com a l'any 1995.

Segons el seu parer, quins són els principals reptes de present i futur de l'Església catalana?

El gran repte, segons el meu parer, és despullar-se i deixar-se despullar de tot allò que és un obstacle per dur a terme la gran missió de comunicar la bona notícia de l'Evangeli. La comunicació es produeix entre persones. Es traspua en el frec a frec de la vida de cada dia.

Encara pesen massa la institució i les estructures. En el mateix Concili vam

El gran repte és despullar-se i deixar-se despullar de tot allò que és un obstacle per dur a terme la gran missió de comunicar la bona notícia de l'Evangeli

poder experimentar aquest fet. El sistema parlamentari de les sessions plenàries era molt rígid i encarat. No hi havia espai per a l'espontaneïtat ni per a la discussió directa. Malgrat això, els grups de reflexió i diàleg que s'anaren organitzant, fora de les sessions plenàries, eren una altra cosa; allí fluïa de manera espontània el diàleg i la recerca de comunió. El gran repte de la nostra Església és fer més confiança en l'acció de l'Esperit en el cor de les persones, com feia Jesús de Natzeret, sense por de perdre «poder» o rellevància social.

Rauxa

«Catalunya Cristiana»

Eduard Brufau

Des que va ser fundada fa gairebé quaranta anys per Mn. Francesc Malgosa i Mn. Joan Jarque, *Catalunya Cristiana* ha volgut oferir al lector una determinada mirada sobre la realitat. No pas una mirada ideològica, sinó espiritual, netament cristiana. El nostre setmanari es projecta des d'aquesta perspectiva sobre dos grans punts d'interès: l'Església catòlica i el món. *Catalunya Cristiana* explica tot allò de l'Església que no diuen els mitjans generalistes; dona a conèixer tota la riquesa que hi ha dins de la comunitat cristiana, que no és altra que el mateix Crist que es manifesta en múltiples fruits. Contra el que es dona a entendre per altres canals d'informació, aquest setmanari afirma que l'Església és

un bé. Quan *Catalunya Cristiana* projecta la mirada sobre el món evita la immediatesa i defuig la controvèrsia. La seva és una mirada profunda, que no s'encadena al ritme trepidant i interessat de l'actualitat; és una mirada ferma i alhora serena, que procura afirmar la veritat sempre des d'un esperit humil i de concòrdia.

Quan en aquestes pàgines es tracten qüestions socials, polítiques i culturals, tan important és el tema en si com la manera com s'enfoca. Això és el que pretenem des de *Catalunya Cristiana* i amb el beneplàcit dels nostres lectors volem continuar sent fidels a aquest esperit encara molts anys més.